Babilonul
Descifrat
EDITURA
SAGA

SAGA

Babilonul descifrat

Un proiect multilingv

EBOOK

Coordonare: Adrian Grauenfels
Coperta: Sash Segal - Canada
Desene: Maia Martin, artist plastic - România, Sash Segal, Beatrice Bernath, Filomela Elena Bucur
Fotografii: Beatrice Bernath, Alexei Terenin, S.B Walker
Redactor: Otilia Rossetti - Israel

EDITURA SAGA 2023
Copyright © Editura SAGA

INDEX

Nicholas Lungu – Israel.....6
François Villon.....10
Şerban Foarţă - România 10
Madeleine Davidzon - Israel 15
Adina Rosenkranz Herşcovici - Israel.....19
Otilia Rossetti - Israel.....25
Luca Cipola – Italia 28
Bianca Marcovici – Israel.....34
Bianca.....35
Dorina Şişu –Irlanda.....36
Adrian Grauenfels.....40
Emanuel Pope – Britania 46
Anica Andrei Fraschini - Franţa 50
Marlena Braester – Israel 55
Charles Bukowski – USA.....58
Beatrice Bernath – Israel 64
Harry Bar-Shalom - Israel.....67
Viorel Ploeşteanu – Irlanda 72
Iris Dan – Israel.....77
Indira Spătaru – ROMÂNIA.....80
Paul Vinicius – România 83
Alexandru Andy - Israel 86
Benjamine Fondane 93

După potop lui Noe i s-au născut trei copii: Sem, Ham şi Iefet. Şi fiii lor au avut alţi copii şi din ei au ieşit neamurile care s-au răspândit pe pământ după potop.

Turnul Babel (*)

Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte.
Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie şi au descălecat acolo.
Şi au zis unul către altul:

„Haidem să facem cărămizi şi să le ardem bine în foc!"
Şi cărămida le-a ţinut loc de piatră, iar smoala le-a ţinut loc de var.
Şi au mai zis: „Haidem să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vârf să atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pământului!"

Domnul S-a coborât să vadă cetatea şi turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.

Şi Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor şi toţi au aceeaşi limbă, şi iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând. Haidem să Ne coborâm şi să le încurcăm acolo limba, ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora!"

Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pământului, aşa că au încetat să zidească cetatea.

De aceea, cetatea a fost numită Babel (**), căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată faţa pământului.

(*) Geneza 11(1-9)
(**) Babel= încurcătură , בלבל în ebraică

Nicholas Lungu – Israel

ŢINTA 1

Mă îndrept spre ŢINTĂ...
uneori am impresia că
nu pot s-o ajung
uneori drumul mi se
pare prea lung
mă zbat, alerg, mă zvârcolesc
chiar şi-n somn
călare pe vise rebele
într-o realitate distorsionată
hotărât, concentrat 100%
mă îndrept spre ŢINTĂ
citind curriculum vitae
al unor oameni celebri...
(se zbate sub pleoape dorinţa
de a realiza ceva măreţ, desăvârşit)
deci cum am spus
mă îndrept spre ŢINTĂ...
spre acel "ceva" pe care îl dorim
toată viaţa şi doar cei aleşi îl pot
avea într-o zi...
o construcţie MĂREAŢĂ, un dar lăsat
OMENIRII
prin multă muncă, talent, hotărâre
o jertfă adusă
IZBĂVIRII!!!...

TARGET 1

I'm heading toward the TARGET
sometimes I get the impression that
I cannot reach it
sometimes the road
seems too long
I struggle, I run, I writhe
even in my sleep
riding rebellious dreams
into a distorted reality
determined, focused 100%
I'm heading toward the TARGET
reading the curriculum vitae
of some famous people...
(struggling under eyelids desiring
to accomplish something great, perfect)
so as I said
I'm heading toward the TARGET
that "something" we desire
a whole life and only "the chosen ones"
can have it one day
a GRAND building, a gift left to
"humanity"
through hard work, talent, determination
a sacrifice of
REDEMPTION!!!...

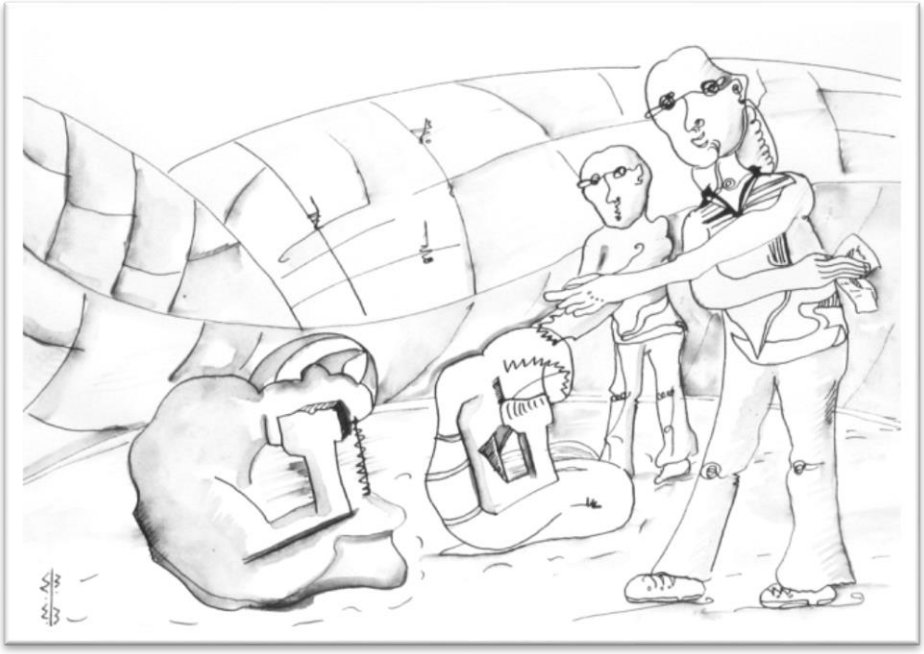

ŢINTA 2

Mă îndrept spre ŢINTĂ
târându-mă pe burtă
pe brânci, pe coate,
julit, dărâmat,
având CASTELUL de vise
în rucsacul de spate...

Mă îndrept spre ŢINTĂ
cu paşi vioi, hotărâţi,
făcând slalom
printre obstacole umane
şi DESTINUL 50% hotărât
dinainte
puternic, cuminte,
filozof
antrenându-mă mereu
înot, tai-chi
noapte, zi...

Mă îndrept spre ŢINTĂ
nu este uşor
uneori intru cu capul în perete
alteori simt că zbor...
câteodată plin de regrete
altădată optimist, întins pe covor...

Mă îndrept spre ŢINTĂ
full de aşi în buzunar
sau cheţul de chintă
nu am habar...
învăţ să fiu RĂBDĂTOR
înainte cu paşi mici...
învăţ, toată VIAŢA învăţăm de fapt...
întrebarea-cheie
-unde se va duce TOTUL
într-un SFÂRŞIT?...

TARGET 2

I'm heading toward the TARGET
crawling on my belly
scrambling on elbows
bruised, tired, broken
with the dream castle
behind me in my rucksack...
I'm heading toward the TARGET
with brisk resolved steps,
by slaloming
among human obstacles
and DESTINY 50% decided
beforehand
strongly, dutifully
the philosopher
always training me
swimming, tai-chi
night,day...

I'm heading toward the TARGET
it's not easy
sometimes I head into a wall
other times I feel I'm flying...
sometimes I'm filled with regrets
other times I'm optimistically lying on the
carpet...

I'm heading toward the TARGET
my pocket full of aces
or taking with a straight
I have no idea...
learning to be PATIENT
small steps forward...
learning, really learning all my LIFE...
the key question
-where will it all lead
in the END?...

ŢINTA 3

Mă îndrept spre ŢINTĂ...
ţinta fiind ceva complex
dorit de mult, un puzzle
izvorât din MINE, din adânc...

Mă îndrept spre ŢINTĂ
cu arme pregătite de SUBCONŞTIENT
aruncat în fluviul VIEŢII,
un curs domol câteodată
alteori dement...

Mă îndrept spre ŢINTĂ
un drum abrupt, o adevărată LOTERIE
desigur, aş vrea să fiu
un CÂŞTIGĂTOR
unul dintr-un milion
nu unul dintr-o mie!...

TARGET 3

I'm heading toward the TARGET...
the TARGET being something complex
long desired, a puzzle
surging from ME, from the depths...
I'm heading toward the TARGET
with arms prepared
SUBCONSCIOUSLY
tossed into the river of LIFE
sometimes on a slow course,
other times crazily
I'm heading toward the TARGET
a steep road, a real LOTTERY
of course I want to be
A WINNER
one in a million
not one in a thousand!...

CLĂDIREA CINICĂ ...

Stau ascuns după ziduri fumurii
în" CLĂDIREA CINICĂ"
pereţi goi şi reci
fără sâmbătă sau duminică,
stau ascuns după ziduri fumurii
ca într-un LABIRINT fără ieşire
gânduri depresive se preling
din pereţi în neştire...
stau ascuns de MINE de TINE
TIMPUL râde-n barbă după un
geam spart
NOROCUL nu mai vede bine
suferind de "CATARACTĂ"...

THE CYNICAL BUILDING…

Staying hidden behind smoky walls
in a cynical building
cold and naked walls
no SATURDAY or SUNDAY...
Staying hidden behind smoky walls
as in a labyrinth with no exit
depressive thoughts trickle down
the walls heedlessly
keeping YOU hidden from ME
While laughing under its breath behind a
broken window
LUCK does not see well
suffering from "CATARACTS"...

Desene : Maia Martin

TIMP CINIC

Întind mâinile
număr în gând până la o sută
închid ochii, inspir adânc
privesc în ochi SOARTA SLUTĂ...

...mai târziu...
plonjez în APA TIMPULUI
înot, sau cel puțin încerc
să mă mențin la suprafață...
desigur în acest timp
trec şi vin
ZILE-DESTIN...
mici bucurii şi mult VENIN
dar să nu vă mire
E TIMPUL NOSTRU !
E TIMPUL CINIC !
sau mai precis punctual de
REZISTENȚĂ
visând spre-o altă EXISTENȚĂ!...

CYNICAL TIME

Extending hands
Silently counting up to one hundred
I shut my eyes, inhale deeply
Stare UGLY FATE in the eye...

Later on...
Plunged in time water.
Swimming, or at least trying to stay afloat
I pass the TIME, of course
living through a
DAY of DESTINY
Small pleasures and much venom
But do not be surprised
OUR TIME
Is a CYNICAL TIME !
Or more precisely: the point of resistance
Is dreaming about another existence...

François Villon

Ballade des Dames du temps jadis

Dictes moy ou, n'en quel pays
Est Flora, la belle Rommaine,
Archipiades, ne Thaïs,
Qui fut sa cousine germaine,
Écho parlant quand bruyt on maine
Dessus riviere ou sus estan,
Qui beaulté ot tropplus
qu'humaine.
Mais ou sont les neiges d'antan?

Ou est la très sage Hellois
Pour qui chastré fut et puis moyne
Pierre Esbaillart a Saint Denis ?
Pour son amour otceste essoyne.
Semblablement, ou est la royne
Qui commanda que Buridan
Fust geté en ung sac en Saine ?
Mais ou sont les neiges d'antan ?

La Royne Blanchecomme lis
Qui chantoit a voix de seraine,
Berte au grant pié, Bietris, Alis,
Haremburgis qui tint le Maine,
Et Jehanne la bonne Lorraine,
Qu'Englois brulerent a Rouan,
Ou sont ilz, Vierge souveraine ?
Mais ou sont les neiges d'antan ?

Envoi

Princes, n'enquerez de sepmaine
Ou elles sont, ne de cest an,
Qu'a ce reffrain ne vous remaine :
Mais ou sont les neiges d'antan ?

Şerban Foarţă - România

Ballade des Dames de Babilone

«Savons la langue Comme à Babel»

(Apollinaire, *Hôtels*)

Sag mir in welch' ein Ort ist Miss
Italien, Flora la Romana,
ἈλκιβιάδηςκαὶΘαΐς,
Sua cugina gran germana;
Ed Eco, pronta ma lontana,
Desus rivière ou sus étang,
Der'n Schönheit war plus quam
humana,
Aber wo sind die Schneiges d'antan?

Where is the wise girl Heloïs
Because whose abelardiana
Calamitas à Saint Denis
Incepit (Domine, hossana!);
E dov'è ora la sovrana
Die nun befahl daß Buridan
Verschlungen sein soll, a Sequana;
А где прекрасный снеж d'antan?

La Roine Blanche comme un lis,
Sirenæ dulcis vox insana;
Berthe au grand pied, Bietris, Alis,
Aremburgis von Mainz; Johanna
Aus Lothringen, – dov'è Giovannaì
Burnt by the Britons à Rouen;
Díme, Tú, Madre soberana
¿Dónde estàn hoy las nieges d'antan?

Envoi

Sweet Prince, I don't say omnia vana;
mais quant, enfin, à l'antean-
nua nix, – frag, bitte, die Morgana:
« Mais ou sont les neiges d'antan? »

Şerban Foarţă

COSMOJONGLERIE

Aceste bile nu sunt de biliard,
aceste farfurii, de demâncare:
ele pot fi planete care ard
la un million de ani, la un miliard
de ani-lumină, netede şi clare.

Le joacă-n aer, grav şi elegant,
un vechi jongler, într-un picior pe-o tobă,
pe o spinare gri de elefant,
mereu: înspre apus, dinspre levant,
într-o mişcare lent-heliotropă.

Jonglerii-nnebunesc*, de obicei,
la finele carierei lor subtile,
nemaiînţelegând, atunci, nici ei
de ce-au dat curs, aşijderi unor zei,
atâtor lumi de farfurii şi bile.

Eppur si muove, domnule jongler...

_____

* „Car il est certain, il est prouvé,
il est indiscutable que la plupart
des jongleurs deviennent fous."
(Marcel Achard, La Philosophie du Cirque)

Şerban Foarţă

COSMOJONGLERIE

Ces billes-là ne sont pas de billiard,
pour nos repas – ces plats toujours en fête ;
mais en brillant là-haut, sous le prélart
azur, à un million, à un milliard
d'années-lumière, on dirait des planètes.

C'est un jongleur qui, recueilli et leste,
les meut en l'air, debout sur une caisse
qu'un éléphant a sur le dos, – de l'est
vers le couchant, selon une céleste
loi mécanique, qui jamais ne cesse.

Tous les jongleurs deviennent fous, messieurs,
en fin de compte, et, l'esprit en miettes,
ils ne comprennent plus pourquoi, aux cieux,
ils avaient engendré, pareils aux dieux,
ces mondes-là de billes et d'assiettes.

Eppur si muove, Monsieur le jongleur...

Şerban Foarţă

COSMOJONGLERIE

Aceste bile nu sunt de biliard,
aceste farfurii, de demâncare:
ele pot fi planete care ard
la un million de ani, la un miliard
de ani-lumină, netede şi clare.

Le joacă-n aer, grav şi elegant,
un vechi jongler, într-un picior pe-o tobă,
pe o spinare gri de elefant,
mereu: înspre apus, dinspre levant,
într-o mişcare lent-heliotropă.

Jonglerii-nnebunesc*, de obicei,
la finele carierei lor subtile,
nemaiînţelegând, atunci, nici ei
de ce-au dat curs, aşijderi unor zei,
atâtor lumi de farfurii şi bile.

Eppur si muove, domnule jongler...

---

* „Car il est certain, il est prouvé,
il est indiscutable que la plupart
des jongleurs deviennent fous."
(Marcel Achard, La Philosophie du Cirque)

Şerban Foarţă

COSMOJUGGLERY

These balls are not of billiards, red and white,
nor these bright plates for our daily food,
but, as they're moving in a distant light
so clear and rapid – in the circus' night –,
they mime the planets (for your better mood!).

An ancient juggler, lithe and elegant,
moves them all, balancing upon a drum
situated on the back of an elephant,
in keeping with a science relevant
to a mechanics heavenly and rum.

The jugglers mad become (as, out of hand,
it would be growing dark in music-halls),
and then, alas, they no more understand
wherefore were the creators, in the end,
of all these brittle worlds of plates and balls.

Eppur si muove, Mister Juggler-God!

(Translated by Ş. F.)

Şerban Foarţă

PAPILLONNAGE

Mariposa
petaluda
papalotl
and so forth,
all three closed,
closed in a bottle
in a bottle without horse.

Closed by Don Ruys, señor
de Medina y de Posa,
qui écoute el ruiseñor
et admire la mariposa.

Petaluda
papalotl
mariposa
schmmeterling
all four closed,
closed in a bottle
closed by Mr. Maeterlinck
(who, in French, is *mɛtɛrlɛnk*),
Grand cordon de l'Ordre de
Léopold, – que Timour Lenk
ne provoque pas: « A nous deux! »

Mariposa
papalotl
farfalla...
In Orlamonde, –
in his bottle
without throttle,
alle Menschen sind so trottel,
gagâteux [sic !] est tout le monde.

Madeleine Davidzon - Israel

UMBRA

De câteva zile avea febră mare. Privirea lui înceţoşată distingea feţele cu greu. Halate albe intrau sau ieşeau pe uşa salonului 28, se opreau la patul de lângă fereastră, ori treceau mai departe. Umbre. Lumea îi era populată de umbre. Din când în când îl atingeau uşor ca un fâlfâit de aripă, uneori îl apăsau, stârnindu-i un geamăt dureros…
Minutele se prelungeau în ore, orele în zile, răgaz indefinit. Ce-a fost înainte? Întrebarea se dilua încet, încet, în capul lui. Răspunsul îşi pierduse importanţa, timpul îşi pierduse dimensiunile
Şi, dintr-o dată, febra a scăzut. Ceaţa a dispărut brusc de pe ochi. S-a simţit bine. Mai întâi s-a ridicat în capul oaselor, apoi a coborât cu atenţie din pat, punând picior lângă picior, de parcă abia acum învăţa să meargă.
A pornit fără să stea pe gânduri, drept înainte, pe coridorul larg care se despărţea în colaterale pe dreapta şi pe stânga, condus de o forţă invizibilă, de neînvins.
În jur liniște. Nici o mişcare. Doar el şi umbra. Lungă, gigantică, acoperea peretele aproape până la plafon. Şi, atunci, s-a pomenit vorbindu-i asemeni unei fiinţe.
Întâmplări uitate, dintr-un trecut îndepărtat, se ridicau la suprafaţă. Plonjau gata să explodeze, tot mai vii. Toate erau vii şi clare cu cât distanţa în timp era mai mare, ca să devină tulburi şi de neînţeles, când se întorcea în prezent.
Companie mută, umbra îl însoţea în plimbarea aceea stranie. Coridoarele se intersectau, se întretăiau, unele cu altele, dar el mergea neabătut, tot înainte atras ca de-un magnet.
Dintr-odată, pereţii s-au îngustat, iar umbra s-a lungit atingând plafonul normă cenuşie, doar un moment până să-l atingă, un moment până să-l înghită.
Atunci, s-a pomenit alergând şi ţipând cât îl ţineau puterile.
„Pleacă, pleacă de-aici, mă sperii! Nu vreau să te mai văd. Pleacă! Umbra s-a desprins de pe perete, de parcă ar fi căpătat consistenţă. S-a aplecat deasupra lui, acoperindu-l, asemenea unei pelerine negre şi s-a topit în semiobscuritatea coridorului.
„Ah! a suspinat uşurat, plimbându-şi privirea pe perete. Pata cea mare şi întunecată, umbra lui, dispăruse.
Acum, mergea repede, mult mai repede, aproape vesel. Brusc, în minte şi-a făcut loc un gând terifiant.
„Umbra! Unde-i umbra? Fiecare fiinţă, fiecare lucru are o … Numai ceea ce nu există nu face umbră.

„Umbra mea! Vreau umbra mea înapoi!
Dar era prea târziu.

Madeleine Davidzon - L'OMBRE
(traduction et version française: Clava Nour, Nicole Pottier)

Depuis quelques jours, il avait une forte fièvre. Son regard embrumé distinguait difficilement les visages. Des blouses blanches entraient ou sortaient par la porte du 28, s'arrêtaient devant le lit du côté de la fenêtre, ou continuaient leur marche plus loin. Des ombres. Son monde était peuplé d'ombres. Quand elles l'effleuraient, c'était comme un battement d'ailes, quand elles le palpaient plus fort, cela provoquait en lui un gémissement douloureux… Le temps avait perdu toutes dimensions. Les minutes s'écoulaient en heures, les heures en jours – répit indéfini. Qu'y avait-il avant ? La question se diluait lentement, lentement, dans son cerveau fatigué. La réponse avait perdu son importance.
Soudain, la fièvre baissa, et la brume disparut brusquement de ses yeux. Il se sentait bien. Tout d'abord, il se redressa, ensuite, il descendit du lit précautionneusement, posant un pied à côté de l'autre, comme s'il apprenait tout juste à marcher. Dans le large corridor, qui se séparait en couloirs collatéraux à droite et à gauche, il se mit en route, sans trop réfléchir, droit devant lui, conduit par une force invisible et invincible. Autour de lui, le silence. Aucune présence, aucun mouvement. Seulement lui et l'ombre. Longue, gigantesque, elle recouvrait les murs presque jusqu'au plafond. Il se surprit à lui parler comme à un être vivant.
Des histoires oubliées, d'un passé éloigné, remontaient à la surface. Elles plongeaient comme des bulles d'air en expir, du fond de la mer, libérées par des poumons prêts à exploser. Toutes étaient vivantes et claires, et plus il se distanciait d'elles, plus elles devenaient troubles et incompréhensibles lorsqu'il revenait dans le temps, pas plus tard qu'au jour d'hier. Compagne muette, l'ombre l'accompagnait dans cette étrange promenade. Les corridors continuaient l'un après l'autre, se croisaient de temps en temps, et il marchait sans se dérouter, attiré comme par un aimant toujours plus avant..Tout d'un coup, les murs se rétrécirent, l'ombre s'allongea tellement qu'il eut l'impression qu'elle allait le toucher. Alors, il se mit à crier :
- Va t-en, va t-en d'ici, j'ai peur. Je ne veux plus te voir. Va t-en !
L'ombre se détacha du mur comme si elle s'était matérialisée. Elle se pencha sur lui, le recouvrant telle une noire pèlerine et se fondit dans la semi-obscurité du corridor.
- Ah ! soupira t-il soulagé, en promenant son regard sur le mur.
La tache obscure, sa grande ombre, avait disparu.
Il marchait vite maintenant, bien plus vite, presque joyeux. Brusquement dans son cerveau, prit place une pensée effrayante.

- L'ombre ! où est l'ombre ? Chaque être, chaque chose en possède une. Seul ce qui n'existe pas ne provoque pas d'ombre. Mon ombre !
Je veux que mon ombre revienne !
Mais il était trop tard.

Desen: Maia Martin

Desen: Filomela Elena Bucur

Adina Rosenkranz Herşcovici - Israel

LIBELULĂ

Blanche*, firavă, gingaşă libelulă,
cunoscu durerea.
Dragostea o descoperi
dintr-o dată, nebuneşte.
Un mănunchi de lumină
o inundă toată.

Dar vai, cât fu de dezamagită,
o, Doamne!
Al ei iubit, delicat, misterios,
dorea ca ea să-l scape de demoni,
şi-ncet încet, o golea de sevă.

Vorbele Blanchei au adus… nenoroc:
Dragostea ei se zdrobi în mii de cioburi:
Universul ei se stinse.

Ca Blanche am cunoscut şi eu iubirea.
Steluțe dansau deasupra mea.
Am iubit nemărginit.

Dar, Doamne, ce dezamăgire!
Frustul meu iubit fu laş,
Fu insensibil. Cuțit în inimă.

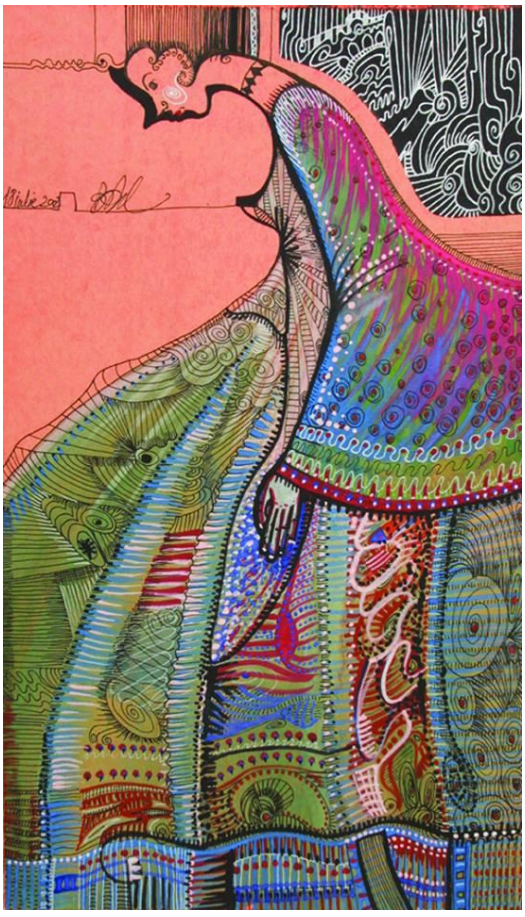

Ameţită, n-am înţeles ce mi se intâmplă.
Mi-a lipsit curajul să-mi strig revolta.
Am plâns in tăcere
şi m-am zdrobit în mii de cioburi.

Nicio stea n-a mai dansat
vreodată pentru mine.

Emoţii, am mai avut,
şi compensaţii, dar durerea
e tot aici şi mă sfredeleşte .

Eu nu sunt ca Blanche
o gingaşă libelulă,
dar umbrită de tristeţe
plutesc pe-acest pământ.

** Text inspirat de monologul lui Blanche din piesa "Un Tramvai numit Dorinţă" de Tennessee Williams*

Adina Rosenkranz - Herscovici

LIBELLULE

Blanche, frêle libellule,
connut le chagrin.

Elle découvrit l' amour,
tout d'un coup, totalement.
Un faisceau de lumière
l'inonda tout entière.

Hélas, comme elle fut
désenchantée, mon Dieu!
Son frémissant amour ,
mignon, délicat,
tout voilé de mystère,
voulait qu' elle le délivre
de ses démons,
et la vidait, tout doucement
de sa sève.

Les paroles de Blanche
firent un malheur:
Son amour se brisa
en mille éclats.
Son univers s' éteignit.

Comme Blanche,
je découvris l'amour.
De minuscules étoiles
dansèrent au-dessus de moi.

J'aimai éperdument... Mais,
mon Dieu, quel désenchantement!
Mon fruste amour fut lâche,
fut insensible.
Coup de canif au cœur.
Tout étourdie, je ne pus concevoir
ce qui m' arrivait.

Le courage me manqua
pour crier ma révolte.
Je pleurai tout bas
et me brisai en mille morceaux.
Aucune étoile plus jamais
ne dansa pour moi.

Des émotions j'en eus
et des compensations,
mais la douleur
est toujours là,
à me vriller le coeur.

Je ne suis pas, comme Blanche,
une frêle libellule,
mais, gorgée de souffrance,
je vogue ici-bas.

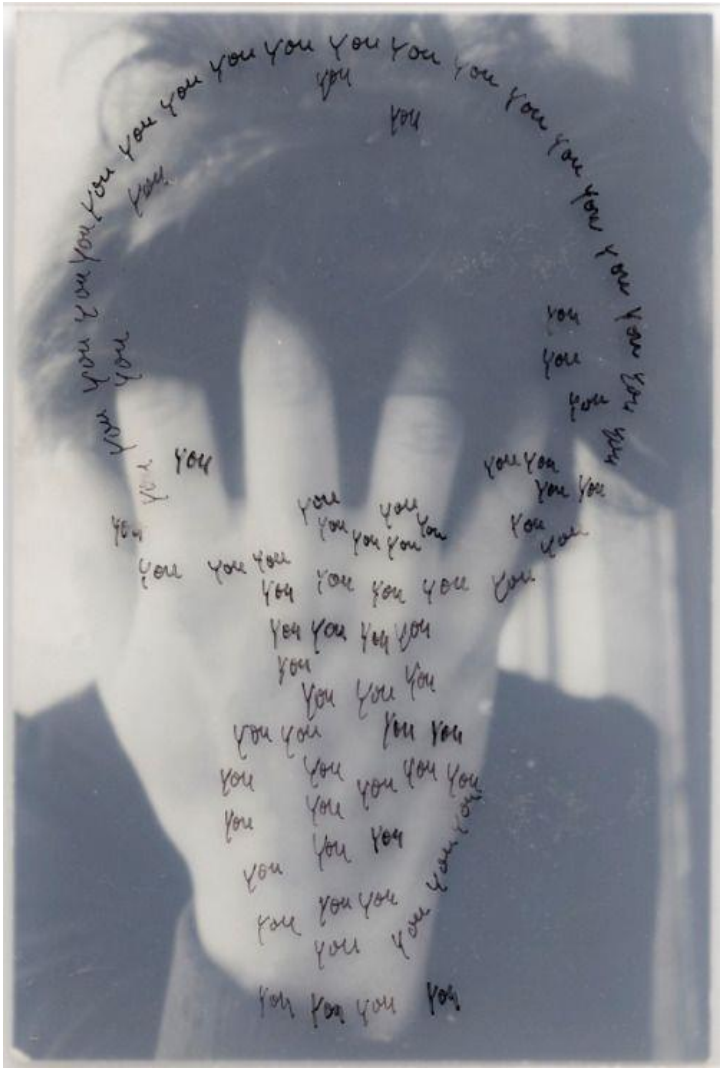

Adina Rosenkranz-Herşcovici

PRUNC OBOSIT

Sunt un prunc.
Hai să mă agăţ de pieptul mamei,
de pieptul tatei.
Şerpii să nu mă înghită!

Sunt o bătaie de inimă
ce-mi zguduie trupul, ce mă înspăimântă.
Ce-o fi cu mine?

Sunt o barcă rătăcitoare
pe unde, pe undele trecutului
care mă cheamă, mă suge,
mă absoarbe.

Sunt o locomotivă obosită.
Gâfâind, îmi dau sufletul
lui Dumnezeu,
care mă va conduce spre mama, spre tata.

AU BOUT DE SOUFFLE

Je suis un nourrisson.
Vivement je m'accroche aux tétons de ma mère, aux tétons de mon père!
J'ai peur que les serpents ne m' avalent.

Je suis un battement de cœur.
Affolé, je me secoue et m'épouvante.
Que m 'arrive-t-il?

Je suis un bateau errant.
Tout doux je m' égare sur les ondes
lointaines qui m' appellent,me sucent,
m' absorbent.

Je suis une locomotive
à bout de souffle. Sitôt; je vais rendre
mon âme au Créateur, qui me mènera
vers ma mère, vers mon père.

Otilia Rossetti - Israel

Rememberings from Memoirs * - (Zichron Yaakov, 2004)

This is a book without descriptions. At least not of nature. I don't like nature. Besides, it's far. And I'm lazy. By nature. I start to think these lines in bed, at 5 in the morning, trying to lull myself back to sleep. Too lazy to switch on the lights and resume the book I was reading, I was imagining I was reading. It's one of those books so simple, so good, so neat, that I read with the inherent, nagging thought, that if I really set my mind to it, I am sure I could write like this too.
So, still for want of sleep, I start to think about how I would begin. Ah, I say to myself after dreaming up the above brilliant introduction, I will fall asleep, and I will forget everything in the morning. Or, I will remember it but not quite, and owing to my perfectionism, I will give it all up, thus depriving posterity of a masterpiece. In view of such possible disaster, I decide to wake up. To wake up?? Me? Now? When just the thought of pulling my arm from under my waist seems so complicated… And what if my fingers will be still numb and I won't be able to grab the pen? And where did I put the pen last night? And paper? Where do I find paper? I might use the back of the brochure of the walking tour offered by the municipality of this silent little town…Why can't I sleep? I know. It's too quiet. And dark. I get up to get some water. I find the pen, the brochure is indeed on the table, but its back bears a list of presents I have to buy, a long list which I generously jotted down yesterday, while waiting for the sun to set. So I tick √ beside "sunset – to be seen". Nice.
I can't believe it. I am actually up, scribbling away on the empty pages of the telephone book at the end of my September 2003-December 2004 16-months diary. It is now 6, and still dark. I might as well see the sunrise, if I'm at it. Who knows when I'll have the opportunity again? Or isn't sunrise supposed to happen in the same spot where I left the sunset?

To my dismay, morning is here all of a sudden, and the image of me, devoid of sleep, "scribbling furiously" (I must avoid clichés…) is not so romantic anymore. I'm going back to bed. I'm sure I'll be late for breakfast. But I am running out of ink. Nature (again…) has its way of dealing with talent. It's called Natural Selection…

- What happened? he asks.
- Nothing. I couldn't sleep so I started to write a book.
- That's nice, he says indulgently and welcomes me to bed with a large gesture. My wife used to wake up and write books in the middle of the night.

His wife has been a multi-talented opera singer who left him the kids and took the house within the civilized divorce arrangement they had. Then she sold the house, moved to London, became a fashion designer and got married and fat. Or the other way around.
He pulls the soft covers over me, and me to him, and I start levitating.
....
- Come on, wake up, or we'll miss the tour!

* în limba engleză în original

Otilia Rossetti – Israel

Amintiri din Memorie - (Zichron Yaakov 2004)

Asta e o carte fără descrieri. Cel puţin nu de natură. Nu-mi place natura. În plus, e departe. Iar eu sunt leneşă. De la natură. Mă trezesc cu aceste cuvinte în minte, la 5 dimineaţa. Încerc să readorm, să chem somnul. Mi-e prea lene să aprind lumina şi să reiau cartea pe care o citeam, sau îmi imaginam că o citesc. Este o carte atât de simplă, atât de bună, de limpede, pe care o citesc cu sentimentul obsedant, că dacă mi-aş pune mintea, exact aşa aş scrie şi eu. Şi pentru că somnul nu venea oricum, am început să-mi imaginez cum mi-aş începe romanul. Ah, mi-am zis revăzând în minte introducerea strălucită de mai sus, precis că am să adorm şi am să uit totul până dimineaţa. Sau poate îmi voi aminti ceva, dar nu întocmai, şi cum sunt o perfecţionistă, mă voi lăsa păgubaşă privând posteritatea de o capodoperă. In vederea acestui posibil dezastru am decis să mă trezesc. Să mă trezesc?? Eu? Acum? Când simplul gând de a-mi sustrage mâna de sub şold pare atât de complicat... Dar dacă degetele îmi vor fi încă amorţite şi nu voi putea apuca stiloul? Şi unde naiba l-am pus ieri seara? Şi foaie de hârtie? Unde să găsesc hârtie? Aş putea folosi dosul broşurii turistice oferite de primărie celor care vor să facă o plimbare prin orăşelul ăsta aţipit… De ce nu pot dormi? Ah, da. E prea linişte. Şi întuneric. Mă scol să beau puţină apă. Găsesc stiloul, broşura e într-adevăr pe masă dar pe spatele ei e o lungă listă, o listă de cadouri de cumpărat şi de lucruri de făcut neapărat, o înşiruire generoasă pe care am notat-o ieri, pe când aşteptam apusul soarelui. Aşa că bifez √ -în dreptul "Apus de soare – de văzut". Frumos… Nu pot să cred! Sunt chiar trează, mâzgălind de zor foi goale destinate numerelor de telefon, de la sfârşitul agendei mele pe 16 luni, 2003-2004.

E déjà 6, afară beznă. Aş putea vedea răsăritul dacă tot sunt trează. Cine ştie când voi mai avea ocazia? Dar dacă răsăritul nu are loc în acelaşi punct în care am lăsat apusul?

Spre decepţia mea dimineaţa e aici dintr-odată, şi imaginea mea, deposedată de somn, 'mâzgălind cu furie', (trebuie să evit clişeele, îmi spun) nu mai e de loc romantică. Mă întorc deci în pat. Sunt sigură că voi întârzia la micul dejun. Şi uite că mi se termină şi cerneala! Natura (din nou...) are o modalitate a ei de a trata talentele. Se numeşte selecţie naturală...

- Ce se întâmplă? întreabă el.
- Nimic. Nu pot dormi, aşa că am decis să scriu o carte.
- Nostim, spuse el bonom, invitându-mă în pat cu un gest larg. Soţia mea se trezea în miezul nopţii că să scrie cărţi.

Soţia lui fusese o multi-talentată cântăreaţă de operă care i-a lăsat copiii, luându-i în schimb casa printr-un civilizat agrement de divorţ. Apoi a vândut casa, s-a mutat la Londra, s-a făcut desenatoare de modă, s-a remăritat şi a devenit obeză. Sau invers.
El trage cuvertura moale peste mine şi pe mine spre el. Închid ochii şi încep să levitez.
…
- Hai, scoală că pierdem turul ăla prin oraş...

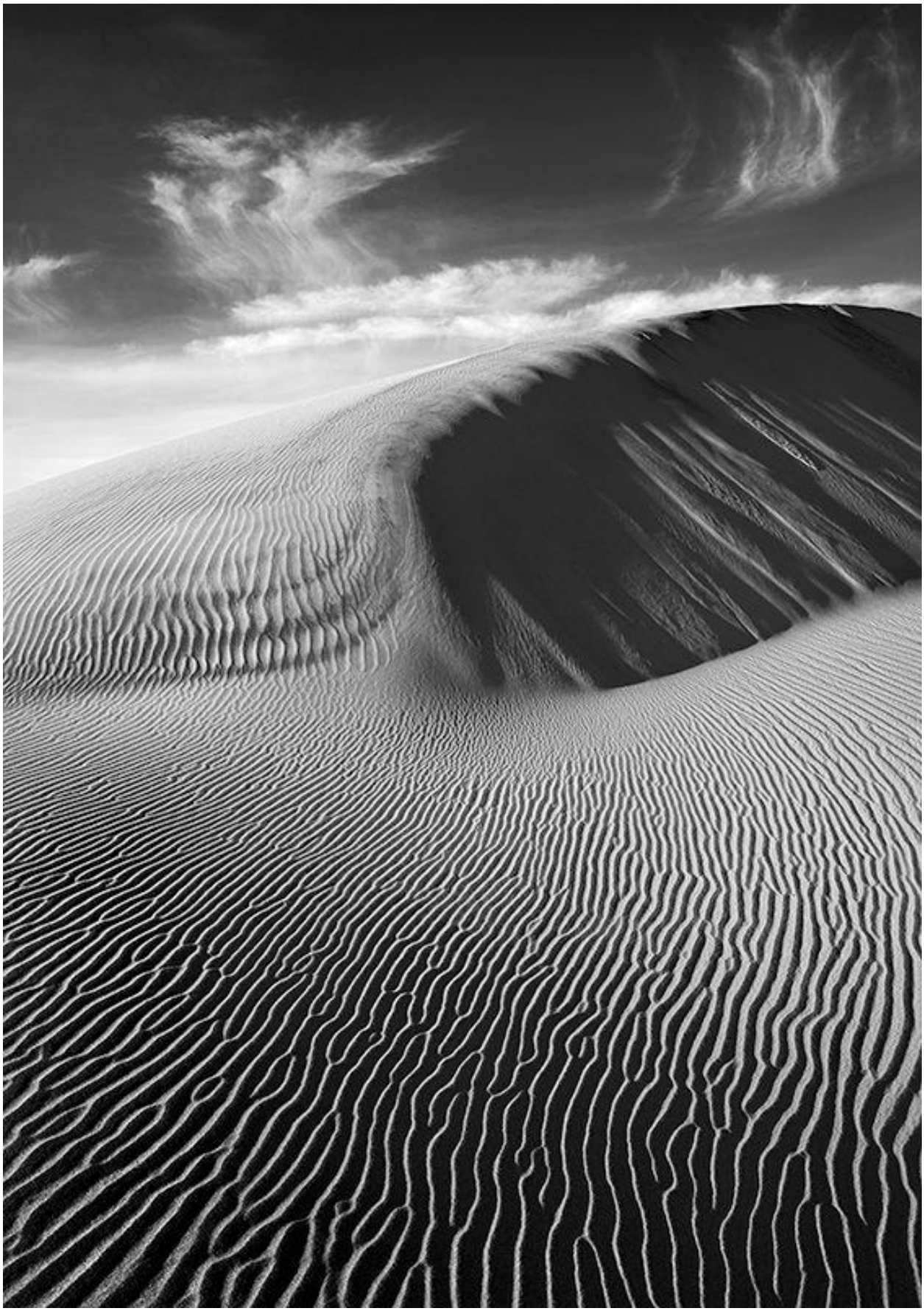

Luca Cipola – Italia

Back home

Rotind,
celulele mi-am pierdut
şi dăruit vântului,
împletite la firele de
arabesc...
note indescifrabile
pe care le adun
în mecanismul similar
unui ceas zguduit şi
eşti tu, sunt eu,
readuşi acasă
răniți;
ne redeşteptăm culoare,
curcubeie, maci
şi spice care
spală durerea
în aura ambrei înfăşurând sângele risipit
şi-l pierde într-o
simplă amintire...

Back home

Roteando,
le mie cellule ho sperso
e donato al vento,
intrecciate a fili di
arabesco..
note indecifrabili
che raccolgo
nel meccanismo simile
ad orologio squassato e
sei tu, sono io,
riportati a casa
feriti;
ci ridestiamo colore,
iridi, papaveri
e spighe che
lavano il dolore
nell'aura d'ambra
che avvolge il sangue speso
e lo perde dentro
un semplice ricordo..

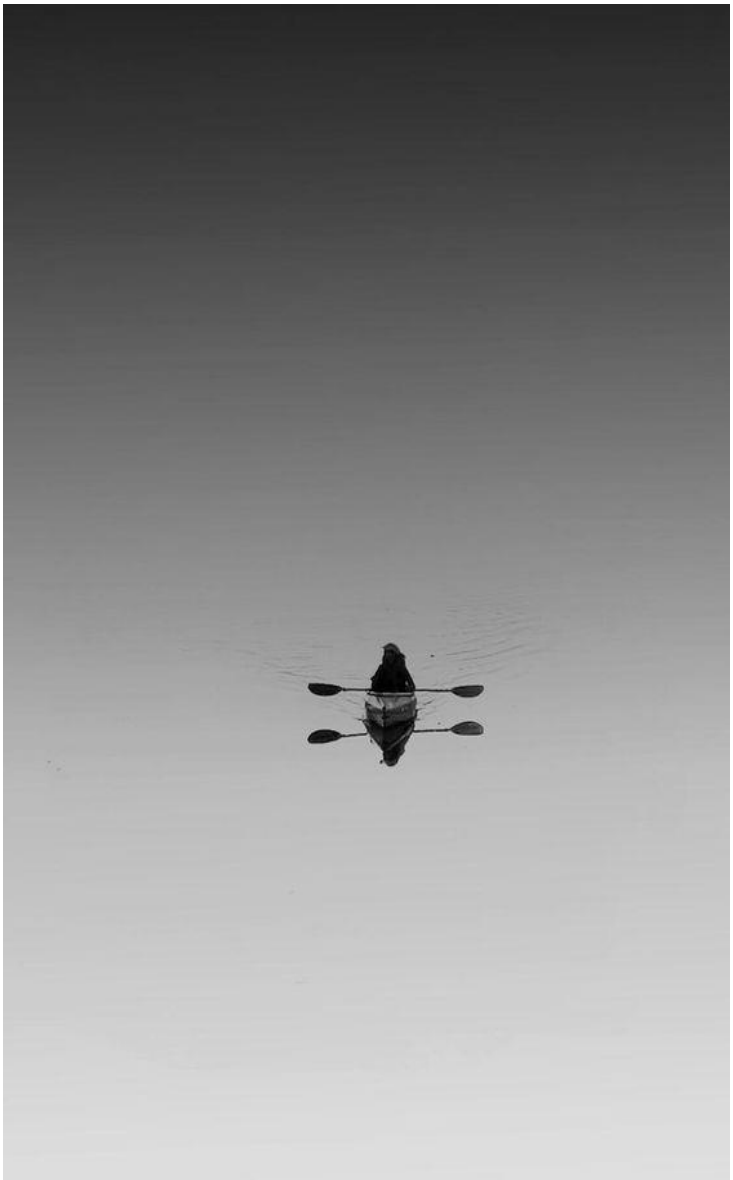

Luca Cipola

Cleopatra

Erai reculeasă la umbra
gândurilor-ceaţă,
mama aceea
pe care n-o mai zăresc,
eclipsată de egoul meu,
un deşert
pe care imaginea îl subliniază.
Cleopatra,
o zi te temeai de şerpii,
vreau să spun, şi din cârpă,
şi între degete citeai
destinul meu.. apoi,
alunecată în spaţiul unui atom,
văzui forma ta
să mă orbească
şi privirea mea
ţintită
spre o picătură a regretului
şi a bucuriei fericite.

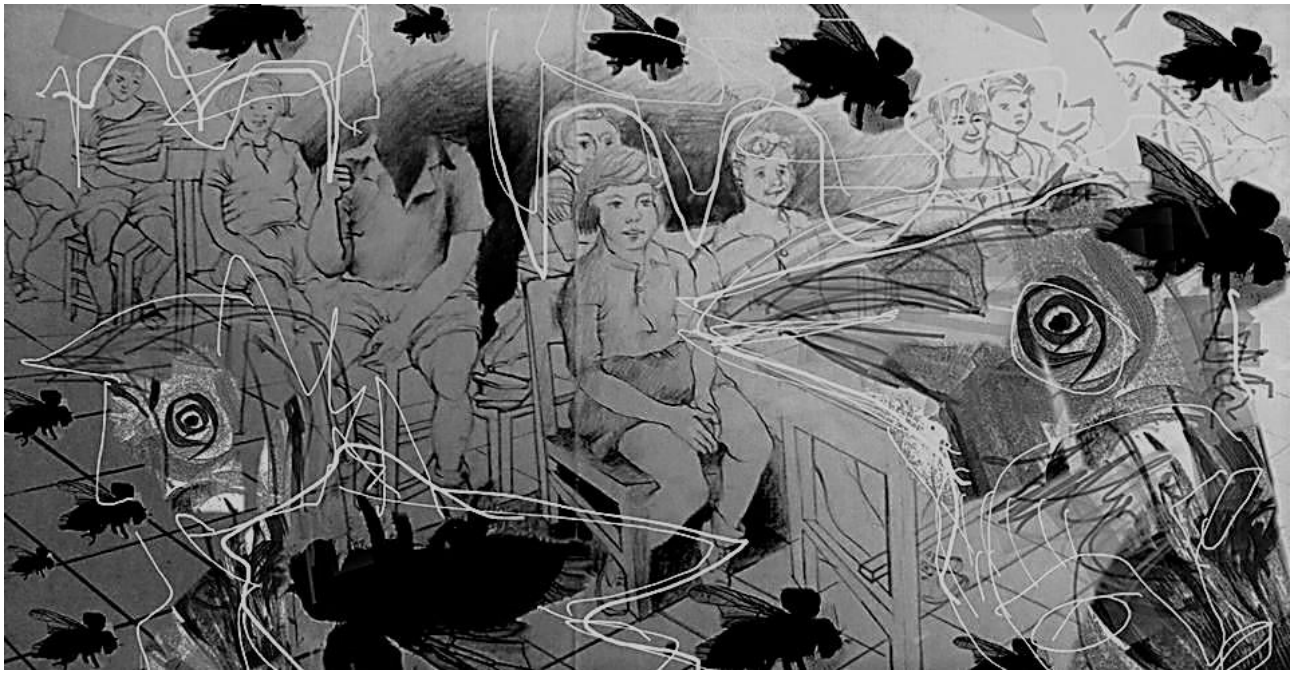

Luca Cipola

Cleopatra

Eri raccolta all'ombra
dei pensieri-nebbia,
quella madre
che più non scorgo,
eclissata dal mio ego,
un deserto
che l'immagine risalta.
Cleopatra,
temevi un dì la serpe,
dico, anche di pezza,
e fra le dita leggevi
il mio destino... poi,
scivolata nello spazio d'un atomo,
vidi la tua forma
accecarmi
ed il mio sguardo
teso
ad una goccia di rimpianto
e di beata gioia.

Luca Cipola

Clara din Assisi

Tenebrele se uşurează
şi înseninară deodată,
nu sunt uşor de socotit promisiunile încălcate...
dar tu, alergând pe pajişti roşii, şanţuri,
ai şters o lacrimă
şi clipa mai devreme.
Casa era părăsită,
zâmbet mizer şi ştirb,
mâna ta primitoare
care întindea pâinea.
Am coborât şi eu
şi te aştepta nebunul
plecând spre Roma,
m-am împiedicat şi pentr-o clipă...
apa se lăsa de imprimat pârâul,
nu mai mult de un şopot
sau viers de ciocârlie...
mă reclamă noaptea.

Chiara d'Assisi

Le tenebre si fan leggere
e rischiaran d'improvviso,
non è facile contare le promesse disattese...
ma tu, correndo su prati rossi, fossi,
hai cancellato una lacrima
e l'istante precedente.
La casa era dismessa,
misero sdentato sorriso,
la tua mano accogliente
a porgere il pane.
Scesi anch'io
e t'aspettava il matto
in partenza per Roma,
inciampai e per un istante…
l'acqua smise di segnare il
ruscello,
non più un sussurro
o verso d'allodola..
mi reclamò la notte.

Luca Cipolla

Bianca Marcovici – Israel

Renasc şi dincolo

Încerc să mă feresc
De oamenii răi,
Dar nu reuseşc pe deplin.
Apar, mereu apar
ca nişte umbre numerotate!
Mereu se interpun între
mine şi fericire
între mine şi cei dragi mie,
mereu sapă şanţuri
să mă îndeparteze de cuvânt, de tine
diverse semne secrete, furt de identitate,
virtualul lucrurilor spuse,
coduri mistificate,
Akiva Akiva!
Asediindu-mă ca pe o cetate,
renasc şi dincolo de ziduri,
zidurile mele de sprijin.
calm instalat, semne bifurcate
mă alungă-n sărut.
rămas bun orizont de ape.

Bianca Marcovici

Ils renaissent aussi au-delà - traduction: Nicole Pottier

J'essaie d'éviter
les mauvaises gens
mais je n'y parviens pas totalement
ils apparaissent, sans cesse,
ils apparaissent comme quelques ombres
numérotées !
sans cesse, ils s'interposent entre moi
et la félicité
entre moi et ceux que j'aime
sans cesse ils creusent des tranchées
m'écartant de la parole, de toi
divers signauxs secrets, vol d'identité
virtuel aux choses dites
codes mystifiés,
Akiva, Akiva !
M'assassinant comme dans une forteresse,
ils renaissent aussi au-delà des murs
mes murs de soutien,
le calme s'installe, les signaux bifurquent
ils me chassent dans un baiser.
Adieu horizon d'eau.

Dorina Şişu –Irlanda

Mergi şi azi...

mergi şi azi pe unde ai mers ieri
auzi ce-ai mai auzit
rabzi ce-ai mai răbdat
râzi inconştient sau din instinct,
dar poate nu-ţi place să râzi
nici să porţi rochia cu sânii la vedere
nu-ţi place să-ţi dai cu oja roşie
nu-ţi plac nici pantofii cu toc
plângi ce-ai plâns şi ce nu ai plâns
pui o rană în plus
pui un cent în cutia ta ascunsă
pui din vopseaua de păr expirată
peste părul tocit de culoarea nucilor verzi
pui încă un cartof la fiert şi rabzi
suporţi amintirile din copilăria ta nedreaptă
că frecai preşurile cu peria
că fierbeai apă într-o oală de 5 kilograme în fiecare seară
că mergeai de dimineaţă să stai cu butelia o zi întreagă
că te împingeai la aceeaşi coadă la carne, ulei, zahăr
cu aceiaşi oameni de la lapte
îţi aduci aminte de îngheţata aia bună
de guma în formă de ţigară
îţi aduci aminte de coada de la gaz sau
aia de la pâine
îţi aduci aminte de biserică
de coliva pe care o primeai în palmă
de veşnica pomenire şi de acelaşi plâns al mamei
îţi aduci aminte de prima bătaie
atunci când un oarecare s-a apropiat de tine
şi a zis ceva urât de tine

de mama sau de tata
de soră sau de frate
ai vrut să dai în el, dar n-ai putut
în schimb ai primit un pumn în stomac
ai căzut în praf fără aer
încercai să respiri, să te ridici,
dar dracu ştie de ce nu puteai
de ce nu încercai să fii mai rău ca ăla care te-a lovit?
pentru că erai altceva
un străin
un ciudat
erai copilul fără fraţi
erai copilul orfan
erai copilul cu vacanţele de la cozile comuniste
erai copilul care adormea spunând
„înger îngeraşul meu...” pentru că-i era foame
pentru că-i era dor
pentru că nu-i era ruşine să-i fie, să nu-i fie,
să nu aibă, ori să aibă mai mult decât putea duce
aşa în hainele lui rupte
aşa în nopţile lui reci

...mergi şi azi pe unde ai mers
ieri fără să-ţi dai seama că ai ajuns
la capăt de mai multe ori

Dorina Şişu – Irlanda

Traducere : Aurelia Tudora - Irlanda

Go again today...

go again today where you went yesterday
hear again what you've heard before
put up again with what you've put up with before
laugh unconsciously or instinctively, but maybe you don't like to laugh
nor to wear a low-cut dress
you don't like red nail polish
nor high heels
cry both what you cried and did not cry about before
add another wound
put a cent in your hidden box
apply expired hair colour on the tired green walnut hair
add a new potato to the boil
and suffer
suffer the memories of your unjust childhood
that you scrubbed the floor with the brush
that you boiled water in a 5 kilo pot every night
that you went early in the morning to wait a whole day for the gas tank
that you jostled at the same queue for meat, oil, sugar
against the same people from the milk one
you remember that good ice-cream
the cigarette-shaped chewing gum
you remember the queue for the gas or for the bread
you remember the church
the alms sweet porridge you received in your hand
the eternal remembrance and the same cry of the mother
you remember the first beating
when someone came up to you and said something bad about you
your mom or your dad
your sister or your brother
you wanted to hit him but couldn't
you got a fist in your stomach
you fell, breathless, in the dust
you tried to breathe, to get up, but damn, you couldn't,
why didn't you try to be worse than the one who hit you?
because you were something else
a stranger
a weirdo
you were the kid with no brothers
you were the orphan

you were the kid who spent his holidays at the communist queues
you were the kid who fell asleep saying „Angel, little angel of mine"
because he was hungry
because he was longing
because he was not ashamed to be, not to be, not to have or to have more
than he could bear
like that, in his torn clothes
like that, in his cold nights

... go again today where you went yesterday without realizing you reached the end
several times already

Desen BB

Adrian Grauenfels
mourir d'amour

te împing la marginea hârtiei
acolo unde se schimbă fusul orar
unde păsările cad după ciocniri cu îngeri nebărbieriţi

este atât haos în haos
chiar ecoul lui zero sună răguşit
îţi spun eu, făcând lista
nemulţumirilor mele în amor:

-stelele au plecat în pribegie
-femeile dospesc cu gura mută
-pacea nu a venit călare pe un măgar alb
-biciul lipseşte de la apel
-în sertare găsesc doar mirosuri râncede
-scrisori nedeschise
-bezele netrimise
-manuscrisul din care smulgem foi ca să rulăm ţigări militare
-fumate cu plamânii

până la strofa cu mourir d'amour
şi apoi, luatul zborului,
dimineaţa

mourir d'amour

Traducere: Sash Segal (Canada)

I'm pushing you to the edge of my page
at the boundary of a time zone
where birds keep falling upon colliding with unkempt angels
there is so much chaos within chaos
that even the echo of none
sounds hoarse
or so I'm telling you while disclosing my love related grievances:

-stars have gone astray
-women are steeped in simmering silence
-peace did not arive on a white mule
-the whip pulled a disappearing act
-my drawers hold a musty smell
-unsent letters
-unblown kisses
-a sacrificial manuscript whose torn pages
-we use for army style roll-ups
-whose smoke we'll inhale deeply
till the advent of the mourir d'amour stanza
at dawn, we shall take wing nevertheless

Adrian Grauenfels

Vals cu mami

Nu ştiu dacă mi se potriveşte statura de icoană bizantină răstignit stau, ronţăi seminţe, scuip poveţe istorice pentru cască-gurile satului metropola cu primărie s-a pavoazat cu steaguri căcălău, acvariu cu prisacă şi peşti fosforescenţi, toţi homosexuali.
Imaginez un dialog cu tine, vorbit în mongolă că să nu înţeleagă bărbaţii:

eu: ai muls capra, mami?
tu: da da da
eu: ce avem de mâncare?
tu: cal uscat
eu: adu-mi
tu: ihaaa
eu: e tare bun...

şi aşa mai departe într-o apropiere cramponată cu urşi adiacenţi care mârâie a plictis. destinul se scarpină neştiind ce să facă cu noi
stăm deci în sala de aşteptare şi jucăm jocuri preşcolare cu bile, zaruri, şotron, papă lapte, lapte gros, cine zice ăla e, leapşa pe ouate până în zori, când zici vreau acasă la mami.
Te iau în spate icnind a cartof sac.
transpir şi înjur în ebraică, tu mă ghidezi
stânga dreapta sus, jos acolo nu, înapoi, vertical, prostule, întoarce-te orizontal, diagonal spre 7, acum trei trepte, am ajuns şi hop… te dai jos pe un scăunel imaginar aflat acolo numai pentru tine, pictat de Pontormo de comandă, în rate, cu pensula sa falic enormă, reprezentând pe piticul Francesco Giannini în clipa în care era înghiţit de o balenă.

Ce bine ne-am distrat şi azi şi azi şi azi, mami, spui şi mă săruţi cu poftă
te sărut şi eu pipăind dacă ai bani, n-ai, nici chiloţi nu porţi, vai de capul tău de fată de oraş cu ochelari +5 şi miopie simulată ca să pari mai sexy.

Mama's Waltz

Traducere: Sash Segal (Canada)

I've no idea whether I'm making a good figure as a Byzantine icon,
crucified as I am, chewing sunflower seeds, spitting historical advice aimed at the village ne'er-do-wells, the city and its city hall, decked with a shitload of flags,
and a beehive aquarium, whose glow-in-the dark fishes are all gay.
I imagine having a conversation with you in Mongolian, lest other men catch us out:

me: have you milked the goat, mama?
you: yeah, yeah, yeah
me: what's for eats?
you: dried horsemeat
me: get me some
you: yee-haw
me: that's so good…

and so we go on, in cramped quarters, while the adjacent bears start growling out of boredom fate scratches her head, not knowing what to make of us
thus we occupy her waiting room, playing at nursery games, marbles, dice, hop-scotch, cry-baby, johny-on-a-pony, thief crying thief, tag, you're it!... until you wanna go home to mama.
I'm giving you a piggy-back ride, sack of potatoes grunts. sweating, swearing in Hebrew, you're guiding me left, right, up, but not down there, go back up, you silly, turn horizontally and diagonally and onto 7, just three more steps, and we're there…
there you jump from your imaginary stool, placed at that spot just for you, by Pontormo, a commissoned work, paid in installments, painted with an enormous phallic brush in the guise of the dwarf Francesco Giannini just as he was being swallowed by a whale.
Oh, yeah, we had a whale of a time again today, again, again, mama, you say and you kiss me greedily on my lips
I return your kiss, feeling around for your money, or lack thereof, same goes for your shorts, dam' you city girl, with your +5 reading glasses, you're faking nearsightedness just to make me think you sexy.

Adrian Grauenfels

Absenţa mea

Desen: Sash Segal

la poalele unui zid vertical
aştept un fluture să mă ridice
cartier olandez pe mal de canal
balcoane pline cu muşcate
inimi plantate în ghivece uscate
am găsit un cuib de vioară
sub pielea-mi vântul strigă.. cioară

şi am găsit o trecere secretă
în buzunarul de la pantalon
un candelabru clătinat molcom
o plajă deşertă, un ţipăt turchiz
se şterge de al meu parbriz

corpul tău înghiţit de nisipuri
ochii tăi devin far şi strigăt
din marea strânsă, ies crabi doi
valuri scot din scoică, perla de apoi

mă uit la curbele din vele
ipotenuză, aerul sărat
braţul meu încearcă o tangentă nudă
pe podul nostru, azi surpat

inspir mirosul de pădure
ai pus în păr un pumn de mure,
false arome de parfum
aprind o pipă
trag un fum...

My absence

Traducere: Sash Segal (Canada)

at the base of a vertical wall I'll be
waiting for a butterfly to snatch me
Dutch neighbourhood along the canal
balconies, chokefull with geraniums
hearts planted in flowerpots feeling like craniums
I found a violin's nest
under my skin, the wind crow has no rest

I, then, found a secret passage
inside my trouser's pocket
a candelabrum slowly swinging, no rocket
an empty beach, an aqua shrill
brushing against my windscreen at will

your body swallowed by the sands on a roll
your eyes turning into a lighthouse, a call
from the ebbing sea, crabs emerge, a pair
waves from shell extract the kingdom-come pearl

gazing I am over the curvy sails
hypotenuse, salty air, snails
my arm going on a nude tangent
touching our old bridge, now broken

the woods's scent, pungent
enters my lungs, unspoken
you have blackberries strewn in your hair, a handfull
fake perfume scent
a descent
I light my pipe, I inhale…

Emanuel Pope – Britania

Traducere din "The selected poetry of Yehuda Amichai", translated by Chana Bloch and Stephen Mitchell, University of California Press

I know a Man

I know a man
who photographed the view he saw
from the window of the room where he made love
and not the face of the women he loved there.

Cunosc un om

Cunosc un om
care a fotografiat ce vedea
de la fereastra camerei în care făcuse dragoste
şi nu faţa femeii pe care o iubise acolo.

Autumn Is Near and the Memory of My Parents

Soon it will be autumn. The last fruits ripen
And people walk on roads they haven't taken before.
The old house begins to forgive those who live in it.
Trees darken with age and people grow white.
Soon the rains will come. The smell of rust will be fresh
And delight the heart
like the scent of blossoms in spring.

In the northern countries they say, Most of the leaves
are still on the trees. But there we say
Most of the words are still on the people.
Our fall season makes other things fall.

Soon it will be autumn. The times has come
to remember my parents.
I remember them like the simple toys of my childhood,
turning in little circles,
humming softly, raising a leg,
waving an arm, moving their heads

from side to side slowly, in the same rhythm,
The spring in their belly and the key in their back.
Then suddenly they stop moving and remain
Forever in their last position.

And that is how I remember my parents
and that is how I remember their words.

Toamna e aproape şi memoria părinţilor mei

În curând va fi toamnă. Ultimul fruct se coace
şi oamenii merg pe drumuri pe care nu le-au mai ales niciodată.
Bătrâna casă începe să-i ierte pe toţi care au trăit în ea.
Copaci se întunecă odată cu vârsta şi oameni cresc albi.
În curând ploia va sosi. Mirosul ruginii o să fie proaspăt
şi plăcerea inimii
asemenea parfumului înfloririi primăverii.
În ţările nordice se spune "majoritatea frunzelor
sunt încă în copaci". Dar aici noi spunem
"majoritatea cuvintelor sunt încă pe oameni".
Sezonul nostru de cădere face alte lucruri să cadă asemeni.
În curând va fi toamnă. A venit timpul
să-mi amintesc de părinţi.
Mi-amintesc ca pe simple jucării ale copilăriei mele,
învârtindu-se în cerc
bâzâind uşor, ridicând câte un picioruş,
fluturând o mână, mişcându-şi capetele
dintr-o parte în alta încet, în acelaşi ritm,
arcul din burţile şi cheiţa din spatele lor.
Apoi pe neaşteptate s-au oprit din mişcare şi au rămas
pentru totdeauna în ultima lor poziţie.
Şi aşa este cum îmi amintesc părinţii
şi aşa este cum îmi amintesc
cuvintele lor.

Huleikat – The Third Poem about Dicky

In these hills the oil rigs
are already a memory. Here Dicky fell
who was four years older than I and like father to me
in time of anguish. Now that I am older than him
by forty years, I remember him like a young son,
and I an older grieving father.
And you who remember only a face,
don't forget the outstretched hands

and the legs that run so easily
and the words.
Remember than even the road to terrible battles
always passes by gardens and windows
and children playing and a barking dog

Remember the fruit that fell and remind it
Of the leaves and the branch
Remind the hard thorns
That they were soft and green in springtime,
And don't forget that the fist, too
Was once the palm of an open hand, and fingers.

Huleikat - al treilea poem despre Dicky

În aceste dealuri pînă şi sondele de petrol
au devenit memorie. Aici Dicky căzu
care era mai bâtrân cu patru ani decât mine şi mi-a fost ca un tată
în timpul disperării. Acum că sunt mai bătrân decât el
cu patruzeci de ani, mi-l amintesc ca pe un tânăr fiu
şi eu sunt tătăl lui bâtrân şi îndoliat.
Şi tu care îți amintești doar fața
nu uita mâinile întinse
şi picioarele care alergau atât de uşor
şi cuvintele.
Aminteşte-ți chiar drumul către cruntele bătălii
întotdeauna trecând pe lângă grădini şi ferestre
acolo copii jucându-se şi din când când
se auzea şi un lătrat de câine.
Aminteşte-ți fructul care cădea şi aminteşteți-l
printre frunze pe ramură,
aminteşte-ți spinii duri
care erau moi şi verzi în primăvară,
şi nu uita că pumnul, şi el,
a fost odată palma unei mâini deschise, cu degete.

Anica Andrei Fraschini - Franţa

Abscisă

muşc din univers cu toată fiinţa
îmi constat celulele de bază hulpave
mintea - cu tentacule multiple
scormonind dezorganizat
în căutarea sensului rostului...

mă reped la concluzii
le afişez emblematic le flutur
iau apoi o cărămidă marcată
din beton celular autoclavizat
şi mi-o trântesc în piept...

răsună o cavitate visceralã
un mixaj retro-tehnicizat de ecouri exaltă
dar se năruieşte subit prin vremea
care îi consacră la întâmplare o secundă
să aibă o coordonată mică abscisă....

iar pe verticala unui infinit
viaţa palpită strâns - reverberă
mă bucură cu fiecare răsărit
în al meu cord – cea mai caldă visceră...

Abscisse

je croque l'univers avec tout mon être
je constate les cellules de base voraces
l'esprit – avec de multiples tentacules
jointoyer de façon désorganisée
à la recherche du sens de la raison...

je me jette sur des conclusions
je les affiche emblématiquement
je les palpite
après je prends une brique marquée
en béton cellulaire autoclavé
je la flanque contre ma poitrine...

une cavité viscérale raisonne
un mixage retro-technique d'échos exalte
mais tombe en ruine subitement dans le temps
qui lui consacre au hasard une seconde
pour qu'il ait une petite coordonnée abscisse....

et sur la verticale d'un infini tout autour
la vie étroitement palpite - réverbère
réjouit avec chaque lever du jour
dans mon cœur – le plus chaud viscère...

Anica Andrei Fraschini

Fractofusus

să mai desfac nişte arahide recoapte
să mă uimesc de afişajul
termometrului
să dau un zoom acestor ore
traumatice
până să le pot dezlâna cu bolduri fine
ca să le scrutez măruntaiele de
instanturi
rămase atârnate într-un standby
căscat
aproape impudic...
în acest metru cub n-am cum să cad
nici cum să mă ridic...
îmi burduşesc universul strâns
cu litere minuscule şi buburuze
nu ştim când vom pieri toate
nici dacă ne e teamă...
aş aplica regula
ochi pentru ochi
mai întâi şase sute dintr-ai lor
luaţi la întâmplare
căci ei nu-i aleg pe-ai noştri
şi ce dacă răzbunarea
ar fi condamnată (de către cine?)
ca arma prostului ?
să ne reproducem mai abitir
să le trimitem comandamentul
la un loc cu fractofusus...
nu-mi pasă de-mi tremură mâinile
mai mult mă dor
gândul şi sufletul
fofilate ca foiţe
când de ţigară
când de ceapă
bezmetice fragile
treze arzătoare
usturătoare...
mă învârtoşez să le
abracadabresc în zigoţi strong
printre ameninţări
cu gheare de-oţel...
e proaspătă vara şi doare...
nu fumez

Anica Andrei Fraschini

Fractofusus

que j'enlève la coque de quelques
cacahouètes
que l'affichage du thermomètre
m'étonne
que je mette un zoom sur ces heures
traumatiques
jusqu'à ce que je puisse les
déchiqueter avec des épingles fines
pour leur scruter les entrailles
d'instants
restés pendus dans un standby béant
presqu'impudique...
dans ce mètre cube je ne peux pas
tomber ni me relever...
j'entasse dans mon univers étroit
des lettres minuscules et des
coccinelles
nous ne savons pas quand nous
allons périr toutes et ni même si on a
peur…
j'appliquerais la règle œil pour œil
au début six cents des leurs
pris au hasard
car ils ne choisissent pas les nôtres
tant pis si la revanche
serait condamnée
(par qui ?)
comme l'arme du con ?
qu'on se reproduise plus
soigneusement
qu'on leur envoie le
commandement
près des fractofusus...
je m'en fous si mes mains tremblent
la pensée et l'âme font plus mal
faufilés tantôt comme des papiers de
cigarette
tantôt comme des feuilles d'oignon

pêlemêles fragiles éveillés ardents
mordants...
je m'entête à leurs appliquer des
abracadabras
pour les transformer dans des zygotes
strong
parmi les menaces
aux griffes en acier...
l'été est frais et fait mal...
je ne fume pas

Anica Andrei Fraschini

Violoncel

ne citim între noi
creştem aşa
sub ploi şi antibiotice
parcă ar fi două goluri
în zidul întoarcerii
să le umplem cu
încredere
se mai încheie o zi
ca un nasture
invazie de faceri
desfaceri
afaceri
coaceri
era bine făcută lumea
a apărut omul
să se joace cu ea
uitaţi-vă cum
ne punem de acord
asupra adevărului
îi acordăm un conţinut
convenim
consumăm istorie
siguranţă nucleară
violoncelul lui Offenbach...

Violoncelle

on se lit entre nous
on grandit comme ça
sous des pluies et des antibiotiques
c'est comme s'il y avait deux trous
dans la muraille du retour
remplissons-les avec la confiance
un autre jour plie
les deux côtés avec un bouton
invasion de faisances et défaisances
affaires
murissements
le monde était bien fait
l'homme est apparu
jouer avec lui
regardez comme
on se met d'accord
sur la vérité
on lui accorde
un contenu
nous convenons
nous consommons
de l'histoire
sécurité nucléaire
le violoncelle d'Offenbach...

Marlena Braester – Israel

(La lumière et ses ombres, éd. Jacques Brémond, 2006)

comme dans une toile
d'araignée
je déambule dans
l'alphabet ce poème
s'en détache vient vers moi

ce poème m'a réveillée

elle est prise l'araignée
entre mes doigts en étoile
elle la proie
moi l'improbable
je la laisse tomber
sur une toile imaginée
où se dessine le prochain poème

**

pris dans le prisme
de l'immobile transparence
guetter
la gravitation des bruits
autour de nos oreilles
la gravitation des sons
autour des rythmes insonores
guetter le son épais
visible de lenteur
qui ne tient pas dans l'air
n'arrêtant pas de tomber

j'entends l'étonnement du mouvement

ca într-o pânză
de păianjen
păşesc prin
alfabetul poem
se desprinde vine spre mine

acest poem mă trezeşte

păianjenul s-a agăţat
de degetele mele în formă de stea
el e prada
eu improbabil
îl las să cadă
pe o pânză imaginară
pe care se desenează
următorul poem

**

prins în prisma
transparenţei imobile
pândind
gravitaţia vuietului
în jurul urechilor
gravitaţia sunetelor
în jurul ritmurilor insonore
pândind sunetul
abia vizibil în lentoare
gata să cadă prin aer
cădere infinită

ascult uimirea căderii

(extrait du recueil Oublier en avant,
éd. Jacques Brémond, 2002)

nous, les pèlerins du désert
- les corps tremblant dans leurs contours -
nos ombres nous précèdent dans la marche
dans sa veillée diffuse
il a soif, le désert
l'horizon est si proche
l'horizon est partout
l'horizon de la soif
nous, les pèlerins du désert
- l'horizon de la soif nous appelle -
les échos précèdent nos voix séchées
les ombres se retournent sur elles-mêmes
échos - chaos qui se retourne sur lui-même
la lumière se concentre
efface les ombres
les voix se concentrent
effacent les échos
restent
l'écho de la lumière
l'ombre de la voix
immense voyelle atone - désert

noi, pelerini ai deşertului
cu trupuri tremurând în contururi
umbrele ne preced în mers pustiitor
în veghea lui difuză
e însetat deşertul
orizontul e atât de aproape
orizontul e pretutindeni
orizontul setei
noi, pelerinii deşertului
- orizontul setei ne cheamă -
ecourile preced vocile noastre secate
umbrele se reîntorc mereu
ecou-haos care se întoarce pe propriile urme
lumina se concentrează
şterge umbrele
vocile se concentrează
ştergând ecourile
rămân
ecoul luminii
umbra vocii
imensă vocală atonă – deşert

(extrait de La Voix, Elle, éd. Caractères)

tellement
tu écris
tellement
tu t'écris
que tu commences
à ressembler
aux mots
je t'ai touché
tu es de pierre
mais sur mes doigts
reste collé
le sable
mot contre mot
et mes poèmes
poussent dans tes poèmes
j'éclate en mots
tu éclates de dire
car j'ai des rides dans la voix
**
(extrait du recueil Oublier en avant, éd. Jacques Brémond, 2002)

le sablier
étrangle le désert entier
pierre dans le sable
sable dans la pierre
pierre et sable à la fois

le discontinu et l'insomnie
étranglés
se dénouent les heures
une à une
se dénouent les instants
un à un

suicide
du sablier

atât de mult
scrii
atât
te scrii
încât începi să semeni
cuvintelor
te-am atins
de piatră erai
pe degete însă
lipit mi-a rămas
doar nisipul
cuvânt pentru cuvânt –
poemele mele se nasc în poemele tale

pe când eu izbucnesc în cuvinte
tu izbucneşti în zis
cu riduri în voce

**

clepsidra
sugrumă întregul deşert
piatră cu miez de nisip
nisip cu miez de piatră

sugrumate
se destramă orele
una câte una
se dizolvă clipele
una după alta

sinucidere
a clepsidrei

Charles Bukowski – USA

The People Look like Flowers at Last
(Harper Collins Publishers, New York, NY, 2007)

Life at the P.O.

I huddle in front of this maze
of little wooden boxes
poking in small cards and letters
addressed to non-existent lives
while the whole town celebrates
and fucks in the street and sings
with the birds.
I stand under a small electric light
and send messages to a dead Garcia,
and I am old enough to die
(I have always been old enough to die)
as I stand before this wooden maze
and feed its voiceless hunger;
this is my job, my rent, my whore, my shoes,
the leeching of the colour from my eyes;
master, damn you, you've found me,
my mouth puckered,
my hands shrivelled against my
red-spotted sunless chest;
the street is so hard, at least
give me the rest I have paid a life for,
and when the Hawk comes
I will meet him halfway,
we will embrace where the wallpaper is torn
where the rain came in.
now I stand before wood and numbers,
I stand before a graveyard of eyes and mouths
of heads hollowed out for shadows,
and shadows enter
like mice and look out at me.

I poke in cards and letters with secret numbers as
agents cut the wires and test my heartbeat,
listen for sanity
or cheer or love, and finding none,
satisfied, they leave;
flick, flick, flick, I stand before the wooden maze
and my soul faints
and beyond the maze is a window
with sounds, grass, walking, towers, dogs,
but here I stand and here I stay,
sending cards noted with my own demise;
and I am sick with caring: go away, everything,
and send fire.

Charles Bukowski - Traducere : Florin Buzdugan – România

Viaţa la poştă

mă înghesui la intrarea în acest labirint
din cutii mici din lemn
aruncând în ele mici felicitări şi scrisori
adresate vieţilor inexistente
în timp ce întreg oraşul sărbătoreşte
şi se fute pe străzi şi cântă
alături de păsări.
stau sub un mic bec electric
şi trimit mesaje unui Garcia mort,
şi sunt destul de bătrân ca să mor
(mereu am fost destul de bătrân ca să mor)
în timp ce stau în faţa labirintului din lemn
şi-i hrănesc foamea lipsită de voce;
aceastea-i slujba mea, chiria mea, curva mea, încălţările mele,
scurgerea culorii din ochii mei;
stăpâne, al naibii să fii, m-ai găsit,
gura mea pungă,
mâinile mele strivite de
pieptul meu lipsit de lumină plin de pete roşietice;
drumul e atât de greu, măcar
dă-mi odihna pentru care am plătit cu viaţa,
şi când Hawk va veni
îl voi întâlni la jumătatea drumului,
ne vom îmbrăţişa acolo unde tapetul este rupt
pe unde ploaia intra.
acum stau în faţa lemnului şi a numerelor,
stau înaintea unui cimitir de ochi şi guri
de capete golite pentru umbre,
iar umbrele pătrund
ca şoarecii şi se holbează la mine.
arunc felicitări şi scrisori cu numere secrete în timp ce
agenţii taie firele şi-mi testează ritmul cardiac,
ascultă să audă luciditatea
sau uralele sau dragostea, şi negăsind niciuna,
mulţumiţi, pleacă;
flick flick flick, stau înaintea labirintului din lemn
şi sufletul meu leşină
şi dincolo de labirint este o fereastră
cu sunete, iarbă, mişcare, zgârie-nori, câini,

dar aici stau şi aici rămân,
trimițând felicitări semnate cu propriul deces;
şi sunt sătul de afecțiune: plecați, toți,
şi trimiteți foc.

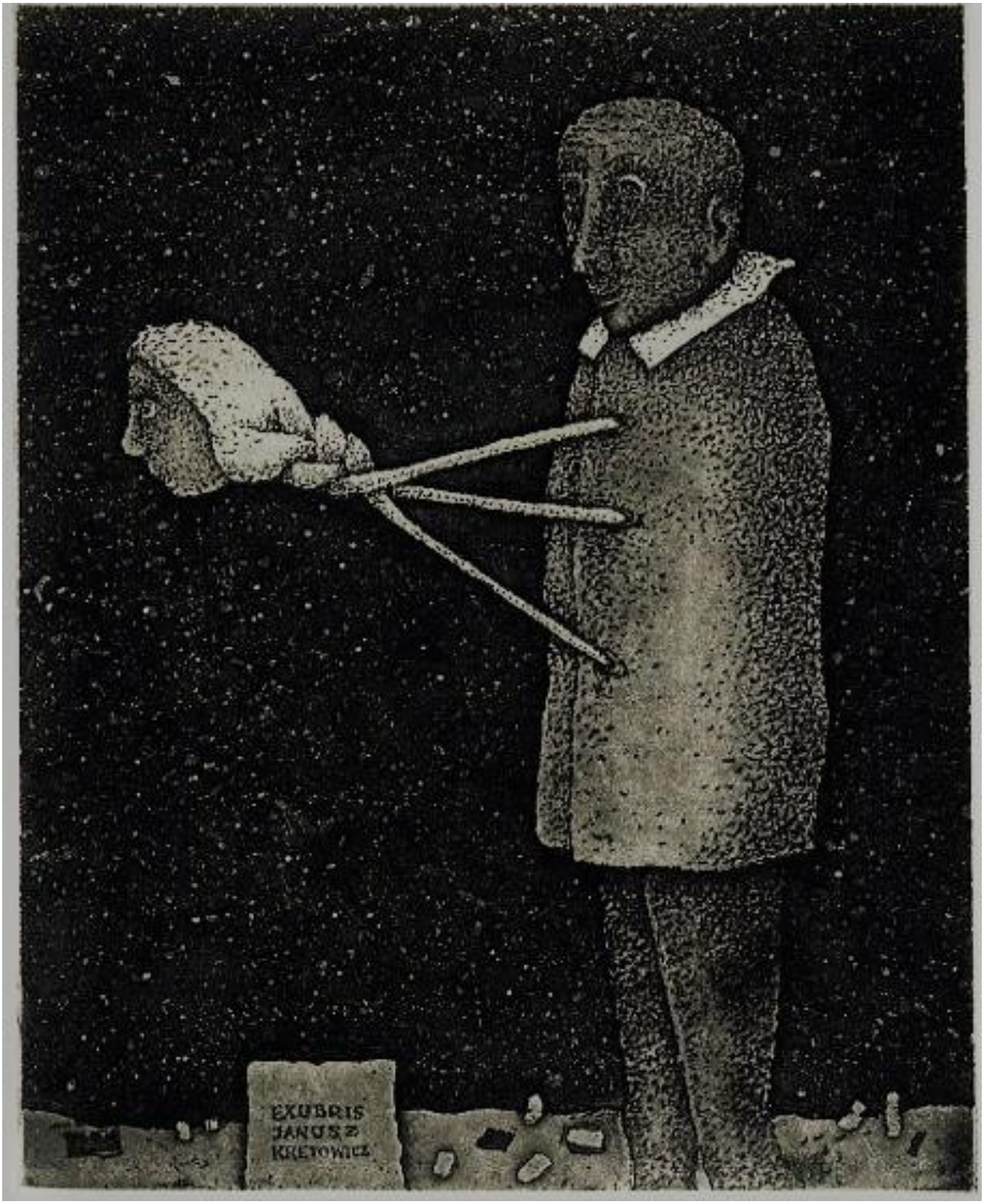

Too near to the slaughterhouse

I live too near to the slaughterhouse.
what do you expect? silver blood
like Chatterton's? the dankness of my hours
allows no practiced foresight.
I hear the branches snap and break
like ravens in a quarrel,
and see my mother in her coffin
not moving,
quietly not moving
as I light a cigarette
or drink a glass of water
or do anything ignominious.
what do you want?
that I should feel
deceived?
(the green of the weeds in the sun
is all we have
it's all we really have.)
I say let the monkeys dance,
let the monkeys dance
in the light of God.
I live too near to the slaughterhouse
and am ill
with thriving.

Prea aproape de abator

Locuiesc prea aproape de abator.
ce aşteptai? sânge de argint
ca al lui Chatterton? întunecatele mele clipe
îmi oferă previziuni în ciuda lipsei de exerciţiu.
aud crengile pocnind şi rupându-se
ca ciorile într-o ceartă,
şi-mi văd mama într-un coşciug
stând locului
tăcută stând locului
în timp ce-mi aprind o ţigară
sau în timp ce beau un pahar cu apă
sau făcând ceva, orice, umilitor.
ce vrei?
să mă simt înşelat ?
(verdele buruienilor în soare
e tot ce avem
e tot ce într-adevăr avem.)
spun lăsaţi maimuţele să danseze,
lăsaţi maimuţele să danseze
în lumina lui Dumnezeu.
trăiesc prea aproape de
abator
şi sunt bolnav
de prea mult bine.

Beatrice Bernath – Israel
Vă place Brahms ?

Vă place Brahms ?
Mă întrebi cu zâmbetul sigur-manechin de plastic aşezat în poziţia "vitrină";
mă oglindesc în locul rămas liber între chenar şi colţul zâmbetului din oglindă
tu dai din coadă încântat şi numeri solzii ascunşi de peşte
sub acelaşi zâmbet
– am iubit filmul în anii de dinainte de tot felul de îmbătrâniri odioase ale lumii.

Vă place Brahms era atunci întrebarea
şi graţios înţelegeam
păcatele dintre relaţii
şi nimic nu s-a schimbat în oglinda asta strâmbă în care existenţa e
ca o baltă cu peşti împuţiţi de stătută
şi peştii se îngraşă peste măsură
şi sărbătorile
se adună în creierul închis de urări politicoase –
te simţi obligat să răspunzi
cauţi flori frumoase, proaspete de oferit
virtual
virtuoz
viral
vibrează coarda întinsă stă să se rupă cordonul ombilical definitiv
ne omoară dinspre apus omenirea
vreau
să fiu întrebată de-mi place Brahms cu toate implicaţiile
care nu se spuneau pe atunci
aşa pe faţă-
elegant ascunse sub conformismul de lângă colţul gurii
şi peştii (deşi totdeauna peştii au unduit din coadă) îmbrăcau armura numită
"costum debordant"
şi se mai schimbau priviri între protagoniştii acestui joc
era o conversaţie azi între sexe
aş vrea şi eu să intru în joc
dar am altele pe cap jocul e depăşit - copii
pleacă la armată şi mor un suflet;
şi moare sufletul nostru în fiecare noapte cu ei
bătăile inimii-lipsă.
Şi iar de sărbătoare
Ne costumăm o zi în fericiţi.

Do you like Brahms?

Do you like Brahms?
You ask me with a confident, mannequinish, plastic smile
not expecting an answer
I reflect instead
staring at a glimpse of my face between the upper frame of the mirror
and your content expression
by the time you excitedly shake your secret fish tail
using the same hollow showy position
– I loved that movie years ago
before all this hideous aging of the new world.
Do you Like Brahms ? was then the question
and everybody gracefullly understood the sins
of tacitly agreed relationships
but nothing changed for the better
in this crooked mirror
a fish pond with a filthy state of complacent beings
fattening fish exceedingly obliging
gathering every holiday
in their politely closed homes and minds
posting the show
of their instant happiness
with food
sending hundreds of best wishes they don't
really care about, yet
you feel obliged to answer
and send beautiful flowers
virtual
viral
virtuosity
the stretched string vibrates
stands to break the umbilical cord permanently
this western
inhumanly unhappy humanity is killing us
I want
to be questioned gently whether I like Brahms
with all the implications which are
not made
upfront
but in a complementary
elegant way, hidden beneath his old conventional education
next to the corner of his smile

and the fish (although all fish have wavy tails)
will wear an armor called "the dashing suit"
and longer looks will be exchanged between the players of the game
started tout suite
it was a conversation then between sexes
I'd like to play the game
yet my mind is playing a different game now
children join the army and die
their big wondering soul and mine
is dying with them every night
missing a heartbeat

while on holiday, we all dress-up as happy, for one day .

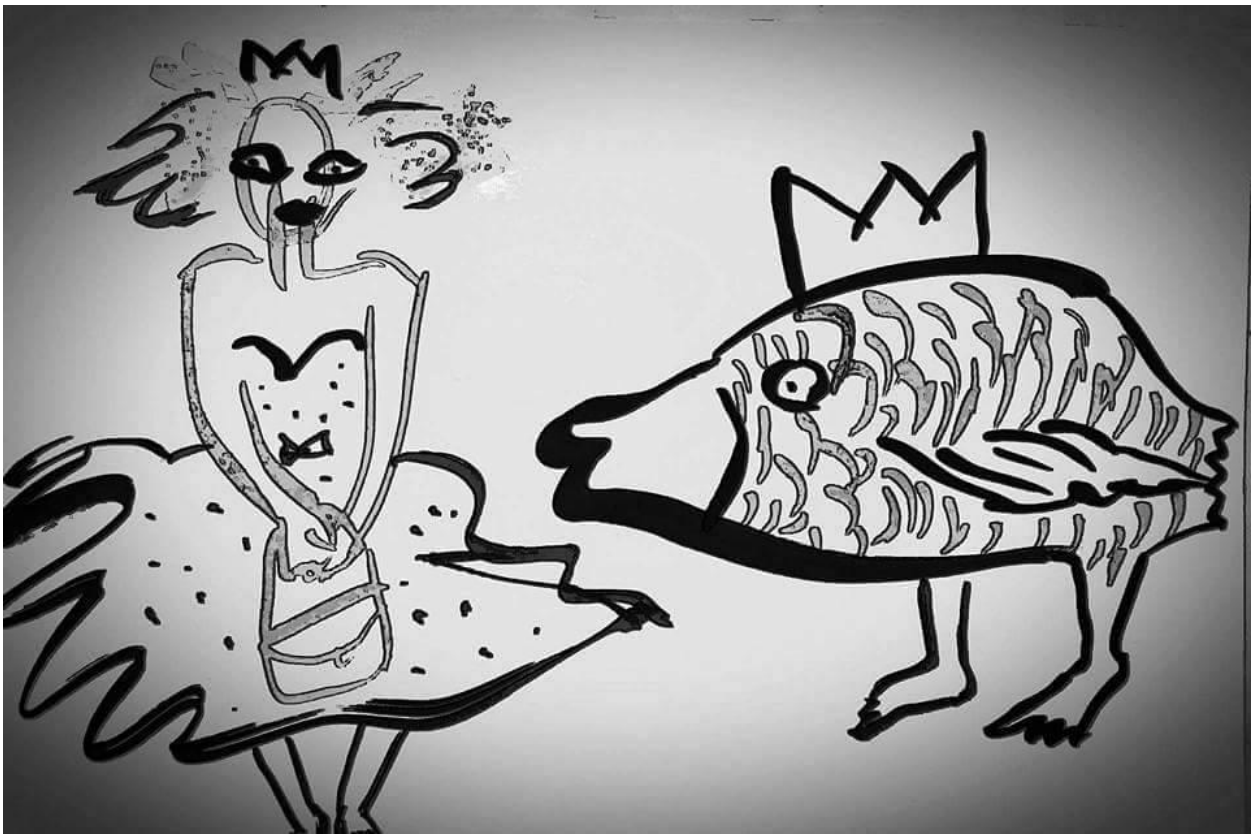

Harry Bar-Shalom - Israel

O călătorie cu acceleratul de noapte

Şoferul stopă limuzina şi anunţă: "Gare de Lyon!"

Apariţia lui Armand de Rothschild în gara pariziană stârni o rumoare generală. Îmbrăcat într-un impecabil frac negru, joben asortat, eşarfă albă de mătase şi ţinând în mână un baston cu măciulie de aur, bărbatul impunea prin prezenţa sa. Pasagerii se îmbulziră la ferestre pentru a-l privi mai bine; şeful gării îşi scoase chipiul şi făcu o plecăciune adâncă; iar maşinistul salută onorabila persoană cu un prelung şuierat de locomotivă.

Sau poate să fi fost semnalul de plecare al acceleratului de noapte, "Le train bleu", care lega Capitala de Riviera franceză – acel litoral din "zona liberă", neocupată încă de nazişti.

Dar patruzeci de minute mai tîrziu uşile de acces fură barate de o grupă de ofiţeri S.S. şi agenţi ai Gestapoului, care se dedară la o razie riguroasă.

Armand se refugie în vagonul-restaurant. Deşi vlăstar al familiei Rothschild, fiind evreu se simţea în pericol. Însăşi această călătorie era o evadare spre meleaguri mai sigure. În vagonul-restaurant se pregătea dineul. Luminile din tavan se răsfrângeau în cristalul paharelor înalte cu picior. Şase chelneri stilaţi se agitau printre mese, plasînd cu dexteritate tacâmuri de argint şi veselă de porţelan fin cu borduri pictate cu aur.

Toate mesele fiind ocupate, Armand se văzu nevoit să împartă o masă cu un alt pasager. Tipul nu era elegant, dar nici ponosit îmbrăcat. Hainele-i, mulate pe corp ca la clovni, îi erau cusute dintr-un material uşor şi velin ca mătasea, care-şi schimba culoarea după unghiul din care-l priveai. Contrar regulamentului, ţinea la picioarele sale o valiză scumpă de piele.

Străinul îl ţinti cu privirea şi-i spuse fără ocolişuri:

"Ştiu că sunteţi în pericol, dar eu vă pot salva!"

"Cu cine am onoarea?" îl chestionă Armand, distant şi neîncrezător. "Şi pentru ce m-aţi ajuta?!

"Sunt comis-voiajor..." răspunse insul. "Vând produse ce n-au fost încă inventate. Iar în ceea ce vă priveşte nu-i vorba de o excepţie, căci dintotdeauna mi-am ajutat neamul. Iar acum, în perioada prigoanelor celor mai crunte, o fac cu şi mai multă abnegaţie!" Se întrerupse pentru a-şi relua răsuflarea, apoi încheie: "Dar după furtună norii se vor risipi şi soarele va străluci în sfîrşit pe cerul Patriei noastre reînfiinţate!"

"Dar cine, în lumea asta indiferentă, chiar ostilă, le va aduce mântuirea?" se îndoi Armand.

Dar chiar în acest moment uşa capitonată fu izbită de perete şi nemţii dădură buzna în vagonul-restaurant.

Abia de luară poziţii în jurul meselor, că deja comis-voiajorul înlătură, cu o mişcare a braţului, toate tacâmurile şi vesela aflate pe masă. Apoi îşi puse în locul lor valiza şi începu să-i etaleze conţinutul.

Ce de minuni le fură dat călătorilor să vadă: plăcuţe de diferite culori, pe care el le denumi "plastic" şi care, după spusele sale, erau făcute dintr-un material special, uşor ca hârtia dar tare ca oţelul, incasabil şi inoxidabil, ba fiind şi un perfect izolator de căldură şi electricitate. Dar aceasta nu fu totul: tipul făcu un pas înapoi şi bătu din palme. Dintre fantele valizei se înălţă un mic ecran rigid. Atunci mai bătu o dată din palme şi pe ecran apăru Orchestra Filarmonică a Parisului.

"...Ăsta-i televizor!" explică comis-voiajorul.

Măcar atâta să fi fost şi tot era deajuns pentru a-şi epata publicul. Dar el îşi continuă numărul, exhibând articole care mai de care mai uimitoare. Miraculoase şi neştiute încă în lume erau aceste exponate – şi nu numai datorită culorilor sau a materialelor din care erau făcute, ci în special pentru performanţele lor deosebite. Astfel, pentru prima oară în viaţă, pasagerilor le fu dat să vadă nişte păpuşi mobile care executau la ordin tot felul de misiuni. Chelnerilor, de pildă, li se muiară picioarele când, la cererea comis-voiajorului, una din păpuşi deschise o sticlă de vin vechi şi foarte scump, turnându-i apoi conţinutul în paharele de cristal aflate pe mese...

"De unde-ai adunat atâtea minunăţii?!" întrebă unul dintre ofiţeri.

Iar răspunsul fu mai interesant chiar decât lucrurile pe care le văzuseră:

"Departe - la capătul lumii, pe un vîrf de munte, se află, un oraş miraculos. De fapt nu-i decât o casă uriaşă, dar găseşti în ea de toate: teatre şi cinematografe, restaurante şi cluburi de noapte, magazine universale, terenuri de sport, şosele, gări şi aeroporturi... Nimic nu lipseşte! Doar atât, că nori negri şi grei acoperă veşnic cerul, iar florile din grădini sunt artificiale, aşişderea copacii, caii, câinii şi păsările din arbori."

"Dar de ce florile şi fauna sunt artificiale?!" întrebă unul de la Gestapo.

Comis-voiajorul începu să-şi repună lucrurile în valiză. Şi răspunse: "Cerul iradiază permanent căldură, iar norii de acolo nu-s decât fum dens emanat din furnalele oţelăriilor şi ale uzinelor chimice. Ei nu-s aducători de ploaie!"

Harry Bar-Shalom

Strange Encounter on the Blue Train

... The driver called out Gare de Lyon! and Armand de Rothschild alits from the taxi.

The young man's entry onto the platform stirred a hubbub. Dressed in an impeccable greatcoat and top hat, with a white silk scarf and a gold-topped cane, he partook of an exquisite elegance. Passengers crowded the windows for a better look; beside the cars, the conductors tipped their hats and bent forward in humble obeisance. As for the engineer, he greeted this handsome arrival with a long, merry blast of the train whistle.

Or that might have been the departure signal for the Blue Train, the night express that linked the capital to the Côte d'Azur.

... Forty minutes later, the passage doors opened and the SS officers, escorted by plainclothes Gestapo, began their despoilment. Distressed, Armand sought refuge in the dining car. Despite a distant connection with the Rothschilds, he was in danger as a Jew. For that reason he was en route – via Marseille, the port city of the "free zone" – to the Middle East. There, in the Land of Israel, also known as "Palestine," he had tasks awaiting him.

In the dining car, all was in readiness for dinner. The ceiling lights reflected merrily in the crystal. Six waiters in stylized uniforms occupied themselves arranging silver utensils and fine, gold-bordered china on the tables.

Armand sat near an extraordinary fellow. His clothing, neither elegant nor worn out, resembled a clown's and the gaudy colors changed at each glance. Beside his seat was a large valise made of kidskin.

"I know you are in danger, and I can help you," said the man.

"Who are you?" asked Armand. "And why would you help me?"

"I am a commercial traveller. I sell products that have not yet been invented. As to the other question, I do all I can to help my brothers because they will soon be subjected to the worst of trials." He took a breath, and then added: "But as always after the storm, the clouds will dissolve and the sun of salvation will appear in the sky of their homeland."

"But who will bring them salvation?" Armand questioned, understanding the drift of the words.

At that moment, the padded door opened and the Germans burst into the dining car. Scarcely had they positioned themselves around the tables when the commercial traveller swept the counter clear with his arm and opened his valise there. What marvels were inside! For example, he presented colored slabs that he called "plastic," assuring the audience that though the material was light as paper, it was strong as steel, unbreakable, rustproof, and very good insulation against heat and electricity. That said, the man stepped slightly back from the counter and clapped his hands twice. A small opaque screen with a metallic casing emerged from a niche in the valise. Then he clapped his hands one more time and upon the screen there appeared the likeness of the Paris Symphony Orchestra, playing a classical tune...

"That is a television set," the man said, and he brought other items from the valise as well. The things were unfamiliar no less in their material than in their colors, but above all in their miraculous actions. For example, he operated puppets that performed various tasks at his command. The maître d' nearly fainted when one of the puppets, having grabbed a bottle of old wine, poured its precious contents into the glasses arranged on the tables.
"But where are such things manufactured?" asked one of the officers.
The commercial traveller's response was more astonishing than the marvels that he had shown.

"Very far from here... Beyond the seas and past the farthest lands, there is an immense, exotic city! This city is built from a strong material that withstands all cataclysms. It has modern highways, stations, and airports, as well as a multitude of vehicles equipped with superconductors that give unlimited acceleration. There are also theatres, cinemas, night clubs and restaurants, parks and stadiums... In short, nothing is lacking! Except that the flowers and trees are of paper or silk, as are the birds,the dogs, and the horses."

"But what is the location of this city...And why are the plants and animals not natural?!" demanded one of the Gestapo.
The commercial traveller began replacing the items into the valise. And he said:
"Above this city the sky is forever red and heat radiates. Thick black clouds cover it often, but only because of pollution. They never bring rain."

Viorel Ploeşteanu – Irlanda

din volumul
Elegiile întoarcerii

Calea Lactee

se făcuse târziu când
am închis poarta cu grijă
să nu scuture ultimele frunze din măr
bruma amintirilor peste urmele
ce m-or întoarce cândva acasă
peste deal o pâclă
amesteca drumul cu Calea Lactee
şi am ştiut încotro s-o apuc
am ştiut încotro este fericirea
deşi acel deal era mormântul tumular
al unor fericiri neîmplinite

am trecut totuşi dealul
însă de atunci de frică
nu mi-am desprins privirea
de pe cenuşiul drumului
uitând complet de Calea Lactee

Traducere : Aurelia Tudora (Irlanda)
From *The Elegies of Return*

The Milky Way

it was getting late when
I shut the gate carefully
lest it shook off the last leaves
of the appletree
a smattering of memories over
the footprints
which would return me one day
home
a thick mist over the hill
fused the road with the Milky Way
and I knew which way to go
I knew where happiness was
although that hill was the tumular
grave
of the unfulfilled happiness of some

I still went over the hill
but after that, fear
made me keep my eyes on the gray
road
completely forgetting the Milky Way

car cu boi

este un drum îngust
de pământ
peste pământul ăsta ascuns
sub atâtea visuri care au ars
o clipă intens
făcându-se scrum şi ţărână
este atâta linişte pe acest
drum
că poţi auzi greutatea norilor
scârţâind ca roţile unui car
în timp ce vântul suflă greu
din nările ultimilor boi ai acestei lumi
ce trag după ei
fără nicio grabă
şi niciun interes
gândurile unor oameni
care n-au trăit niciodată

ox cart

There's a narrow dirt road
across this land hidden
under so many dreams that burned
for an intense moment
then turned into ashes and dust
there's so much quietness on this
road
that you can hear the weight of clouds
creaking like the wheels of a cart
while the wind blows hard
through the nostrils of the last oxen of
this world
dragging after them
with no hurry
and no interest
the thoughts of some people
who have never lived

lupii

drumului se alătură
mereu
lupi tineri şi plăpânzi
lupi care învaţă repede să meargă
ca oamenii
care devin puternici
şi se strâng în haite
uitând să urle
uitând pădurea şi legile firii
uitând cerul şi cărările
luminate de lună

dar ei nu au ştiut
ei nu au ştiut că
că nu mai e nicio scofală
să fii om

să nu le spuneţi că

drumul devenise cleios
greu
ca un aluat nefrământat destul
picioarele mi se afundau
până în inima pământului
iar când le smulgeam
apucam între degete bucăţi de timp
le amestecam cu noroiul nostru de suprafaţă
şi le lăsam copiilor abandonaţi
să facă din ele
pitici de grădină

să nu le spuneţi că
albă ca zăpada nu s-a mai trezit niciodată

the wolves

they join the road
always
wolves young and frail
wolves who learn fast to walk
like people do
who become powerful
and gather in packs
forgetting to howl
forgetting the woods
and the laws of nature
forgetting the sky and the moonlit paths

but they did not know
they did not know that
that it's not such a big deal
to be human

don't you tell them that

the road had become gluey
and hard
like a dough not battered enough
my feet sank
into the heart of the earth
and when I pulled them out
I grabbed chunks of time between my fingers
mixed them with our surface mud
and let them for the abandoned children
to turn them
into garden gnomes

don't you tell them that
Snow White never woke up

sub tălpile goale

drumul o apucase spre răsărit
în zare se vedeau
ca lumânări
umbrele unor plopi desenați în
creion
departe în acest întuneric
lumina o singură fereastră
cu fiecare pas
prăbuşeam copacii carbonizaţi
şi-n urmă se scriau poveşti
ce vor fi crezute cândva de istorici
se făcuse târziu când am ajuns
fereastra era deschisă spre lumina
de-afară
sub tălpile goale striveam
amestecându-le în colbul stătut
coji de ouă roşii
de la o altă înviere

barefoot

the road was going eastward
on the horizon one could see
as candles
the shadows of pencil drawn poplars
far away in the darkness
only one window was lit
with every step
I made charred trees fall down
and in my wake were written stories
which historians will one day believe
it was late when I arrived
the window was open to the light
outside
under my bare feet I crushed
and made one with the stale dust
red eggshells
from another resurrection

Iris Dan – Israel
Safed

An epiphany
is what would be in order
here in mystical Safed
the home
of Godly Rabbi Isaac
so named not because
(perish the thought) of his divinity
but because of his being
the psychoanalyst of God
who mapped out the neuroses
underlying the act of creation

Here he stood
feverishly talking
about Godly loneliness
and need for applause
about withdrawal
into infinitely
concentrated time-space
about light poured
into inadequate vessels
cosmic catastrophe
contaminated shards

and first and foremost
about the blind grandmother
yearning to be
reunited with her husband
but staying around
to make sure that the candles are lit

Here Chaim Vital sat
fingers trembling
with the effort of ordering
the explosion of words
the skein of idea,
drawing diagrams

Iris Dan
Safed (צפת)

De o revelaţie ar fi fost cazul
aici în misticul Safed - acasă
la Dumnezeiescul Rabbi Isaac
astfel numit nu pentru că
(Doamne fereşte) ar fi fost divin
ci pentru că a fost
psihanalistul lui Dumnezeu
cel care a cartat nevrozele
aflate dedesubtul actului creaţiei

Aici stătea
vorbind febril
despre singurătatea lui Dumnezeu
şi nevoia Lui de aplauze
despre restrângere
într-un timp-spaţiu
infinit de concentrat
despre lumină turnată
în vase nepotrivite
catastrofă cosmică
cioburi contaminate

dar în primul rând
despre bunica oarbă
care tânjea să fie
din nou cu soţul eu
dar rămânea aici
pentru ca lumânările
să fie aprinse

Aici şedea Haim Vital
cu degetele tremurânde
de efortul de a pune-n ordine
explozia de cuvinte
încâlceala de idei
aici desena diagrame

balancing opposites
expecting lightning to strike
for the audacity of exposing
the fragility of godliness

***

but the door is shut
and behind the shut door
I see messy heaps of books
peeling into one another
ink running through the pages
holy letters contaminated
amulets sold
black candles offered to recruit
the angels of destruction
I see madmen rushing redemption
I see a black mass being staged
I see my hope slain in the square

***

up the sunken street
I drag myself back and it's there
the warm smell of viscous light
amber studded with opaline raisins
crowned with ivory nuts
the spices of kings in the home
of the poor
I see my grandmother raising a knife
giving each child a slice of holiness
may the crumbs never fall on the
floor

my soul
rent like a mourning garment
is – for a moment –
restored

punea opoziţii-n echilibru
aşteptând să-l lovească trăsnetul
pentru îndrăzneala de-a expune
fragilitatea divinităţii

***

dar uşa e închisă
şi îndărătul ei
văd grămezi de cărţi prăbuşite
jupuindu-se una-n cealaltă
cerneala curgând printre pagini
literele sacre contaminate
amulete de vânzare
lumânări negre oferite
pentru recrutarea îngerilor distrugerii
văd descreieraţi zorind izbăvirea
văd o misă neagră pusă în scenă
văd speranţa mea ucisă în piaţă

***

Înapoi în susul străzii
îmi trag picioarele – şi e acolo
miros cald de lumină vâscoasă
chihlimbar încrustat cu stafide opaline
încoronat cu nuci de fildeş
mirodenii de regi în bordeiele săracilor
o văd pe bunica ridicând un cuţit
dându-i fiecărui copil o felie de
sfinţenie
fie ca firimiturile să nu cadă
niciodată pe jos

sufletul meu
sfâşiat ca o haină de doliu
e – pentru o clipă –
reîntregit

The Ladies
COMPLETE
POEMS

Indira Spătaru – ROMÂNIA

Nod

Înainte să plec
Va fi altceva
Înainte să plec
Voi atîrna puşca între creierul tău
împăiat
Şi capul meu de bronz.
Înainte să plec
Alicele vînătorii le vei simţi
Pînă în coasta lui Adam
În van am strigat
Trezeşte-te suflete!

Traducere: Maria Spătaru

Knot

Before I leave
It will be something else
Before I leave
I will hang the rifle between your stuffed brain
And my bronze head.
Before I leave
Hunting shots you will feel
Deep until Adam's rib.
In vain I cried
Wake up, soul!

Solară

Cînd dorm
Cîte o biserică tresare pe fiecare
pleoapă
M-am aşezat comod sub valul mării
Cerul e fereastra
Prin ea văd chipul tău desenat
În aburul respiraţiei mele.

Solar

When I sleep
One church twitches on my each eyelid
I sat comfortably under the wave of the sea
The sky is the window
Through it I see your face drawn
In my breath's steam.

Instinctiv

Vraişte am să produc
Jartiera voi arunca
Pisica va fugi cu ea, va privi spre noi
Ca la o arătare. M-am transformat
într-un ciclon-ciclop
Mă îndrept în direcţia ta cu viteza luminii!
Deschide larg supapele de siguranţă,
vom respira la unison, prin gura ta
Pe cînd oraşul va zbura pe lîngă noi,
Ne vom privi cu un singur ochi
Şi apoi…

Instinctive

I will produce mess
I will throw the garter
The cat will run away with it, it will glance at us
As if we were a ghost. I have transformed into a cyclone-cyclop
I am coming towards you with the speed of light!
Open wide the safety valves, we will breathe in unison, through your month
While the city will fly next to us,
We will look at each other with one eye
And then…

Coşmar

Sunt Orca navigabilă prin visul tău
În cerc alunec, adulmec
Stîrnesc reacţii fireşti
Somnul tău devine agitat
Ca undele reci ale oceanului
Râvnesc să te privesc în ochiul nevăzut
O geană de lumină cînd pătrunde la 2m în apă, te pot scufunda uşor, patul tău ar ieşi din decor
Lesne te strivesc, să te înghit printre dinţi ascuţiţi, să te rogi ca şi Iona,
Să te scuip apoi înapoi.

Nightmare

I am Orca, navigable through your dream,
In a circle I slip, I sniff
I elicit natural reactions
Your sleep becomes stirred
Like the cold waves of the ocean.
I am craving to look in your unseen eye
When a beam of light enters 2 meters deep in the water,
I can dive you easily, your bed would exit the decor,
Trippingly I crush you, to swallow you through sharp teeth,
For you to pray like Jona, and then
To spit you out, back.

Trezirea

În joule măsor energia
Cînd ard ca unda în crepuscul
Dansează soarele pe sîrmă - acrobat.
Mai ageră decît Aurora, la trap cutreier generaţii,
De gleznă am prins ancora-
Pripon pentru realul din zenit.
De lungă sunt pe cât măsoară braţele mele întinse,
Încap în piept de stea de mare - sucite gînduri abisale
În frînghia – cordonul ombilical ce fugi spăşit.

Awakening

In joules I measure the energy
When I burn as the light in twilight
The Sun is dancing on the wire- acrobat.
More alert than Aurora, trotting I room generations,
I caught the anchor by the ankle -
Tether to the reality from the zenith.
I am as long as my stretched arms measure,
I fit in the chest of a starfish - twisted abyssal thoughts
In the rope - the umbilical cord which ran penitently.

De cînd

De cînd ai început
Tu
Să scrii poezii
Decapitate au surîs mîinile poeţilor
De cînd ai început
Tu
Să faci pictograme pe cerul pustiu
Au început să plouă raze, dar nu ştiu daca sunt de soare
De cînd ai început să scrijeleşti vertebrele peştilor
Din apa plîngerii au răsărit răchitele pe malul stîng
Mai bine treci în dreapta
E un braţ gol pe cruce!

Since

Since you started to write poetry
The poets' hands have smiled beheaded
Since you started to draw icons on the desert sky
It began to rain rays,
But I don't know if they are from the sun
Since you started to sctatch fish vertebrae
From the water of complaint cranberries have sprung on the left bank
You'd better get in the right-
There is a bare arm on the cross!

Paul Vinicius – România

nu mai am ceas.
nici inimă

acum
nimic nu mă mai doare.

vinul roşu
şi dimineaţa asta de duminică
vărsate pe masă

ultima ţigară

şi poate gândul că
odată şi odată
voi fi suficient de uşor

cât să încap
într-o pasăre

monolog alb

ultima dată când l-am văzut
era pe un pat
numerotat
al acelui spital.

îi crescuse barba
(în lipsa lui)
întrucât el
n-aş fi putut spune
că mai trăia.

i no longer own a watch.
nor do i own a heart

Traducere : Cristina Snyder

nothing hurts
now.

the red wine
and this sunday morning
spilled on the table

a last cigarette

and maybe the thought that
one day
i will be light enough

to fit
inside a bird

white soliloquy

last time i saw him
he was laying in a numbered bed
in the hospital.

he had grown a beard
(in his absence)
since i can't quite say
that he was still alive.

priveam hipnotizat toate acele
maşinării conectate
care îl trăiau
în locul lui
nehotărându-mă
cui
să-i vorbesc.

nu i-am putut adresa mai mult de o
frază
şi aceea poticnită
confuză
sterilă
precum o uşă care ţi se deschide brusc
şi grabnic
ţi se închide
în nas

(ca o sclipire fugară
a unei inimi decolorate)

şi numai după ce i-am văzut lacrima
înviindu-i paloarea
am ştiut că m-a auzit
că pricepuse
cine îi vorbea.

şi numai după ce ea
lacrima
ţi s-a uscat
am ştiut că ştii că ţi-a vorbit
deşertul tătarilor
şi dezolarea ta
şi armata ta nedisciplinată şi rebelă
domnule colonel

eu
progenitura ta
tată

mesmerized, i was watching all the
machines
he was connected to
that lived his life for him
and couldn't decide
if i should be addressing him
or the machines.

all i could say were a few words
that i stumbled through
sterile and confused words
resembling a door that opens suddenly
but shuts in your face even faster

(a fleeting sparkle
of a fading heart)

it was only after i saw his tear
bringing some life to his paleness
that i knew he had heard me
and could tell
who was the one speaking to him.

after the tear
had dried
it became clear to me
that you knew that the desert of the
tartars had been speaking to you
the one that brought you nothing but
disappointment
your undisciplined and rebellious army
of one
yes sir, colonel

it was i
your son

Alexandru Andy - Israel

UN INTERVIU

Am scris o carte. Una nouă. Un roman umoristic de aventuri pentru tineretul de toate vârstele, de la 9 la 99. Cartea se numeşte "CA'N FILME".

Ca s-o lansez m-am gândit să dau un interviu la televiziune. Pentru asta, am luat contact cu un "producer".

Producerul m-a întrebat: - Despre ce vrei să vorbeşti în interviul ăsta?

- Despre carte! i-am răspuns: Cartea asta e o parodie a.....

- Lasă cartea! m-a întrerupt producerul: Ce poţi să ne spui, ceva interesant, palpitant şi şocant despre dumneata personal? Despre viaţa dumitale…

- Despre mine pesonal?... Da... Că sunt scriitor şi că am scris o carte plină de acţiune şi umor care ...

- Lasă umorul! Vorbeşte-mi de dumneata. Ştiu că eşti născut în România. Asta înseamnă că ai trăit un timp şi sub groaznica dictatură comunistă. Adevărat?

- Adevărat! am dat eu din cap.

- Minunat! Ai fost vreodată arestat, aruncat în puşcărie pentru 20, 30 de ani fără proces şi torturat în fiecare zi şi în fiecare noapte? Bătut cu un lanţ ruginit şi ars cu ţigara pe tot corpul şi mai ales pe la părţile private?

- Nu... Asta nu!... am clătinat eu capul.

- Păcat!

- Îmi pare rău! am murmurat eu ruşinat.

- Nu-i nimic... Nu-i vina dumitale... Mai bine spune-mi: În cartea asta sunt şi momente inspirate din propria dumitale experienţă?

- Sigur că sunt! Orice scriitor se foloseşte de propria lui experienţă.

- Bun! Eu n-am citit cartea, dar am răsfoit-o. Şi am văzut că există acolo un personaj care e prins de "ăia răii", legat cobză, băgat într-un butoi de varză şi aruncat în mijlocul unui ocean plin de rechini, meduze, caracatiţe şi turci.

- Da! am spus: Acest personaj e un faimos agent secret. Dar el reuşeşte să scape şi să înoate până la ţărm, unde ajunge viu şi nevătămat, şi – ceea ce e încă şi mai formidabil – complet uscat!

- Lasă agentul!.. m-a certat producerul: Ce mă interesează e dacă dumneata personal ai fost vreodată aruncat într-un ocean cu rechini. Dacă te-ai luptat cu ei, şi dacă vreun rechin mai al dracului nu ţi-a halit cumva vreun picior. Sau chiar pe amândouă!...

Mi-a părut tare rău să-l dezamăgesc încă o dată, dar nici să mint n-am putut. Nu-mi stă în caracter. Aşa că mi-am lăsat ochii în pământ şi am bâiguit:

- Mmmnu... Nu prea… Sau, în orice caz, nu-mi aduc aminte…

- Eşti sigur? Ia ridică-ţi puţin pantalonii...

I-am ridicat.

Producerul s-a uitat lung la picioarele mele – în special la cel stâng – şi a suspinat:

- Mda... Ai dreptate… Arată naturale… Biologice. Amândouă. Mai ales ăla din dreapta. Dar nu te necăji. Până la urmă tot găsim noi ceva: o nenorocire, o catastrofă...

Am încercat să par optimist, dar nu sunt sigur că am reuşit.

Producerul a continuat pe cel mai profesional ton:

- Alte personaje din cartea dumitale fac ocolul lumii cu un vapor de mare lux.
- Da. Agentul secret şi nepotul lui, Toby.
- Episodul ăsta e inspirat din viaţă?
- Mai mult sau mai puţin – am spus: Ştiţi, în tinereţe şi eu navigam.
- In jurul lumii? Cu vapoare de mare lux?
- Mmmnu... Nu chiar în jurul lumii şi nu chiar de mare lux.
- Dar cu ce?
- Mai mult cu barca... In Cişmigiu.
- Vasăzică n-ai ajuns în Africa... Sau la Polul Nord.
- Eu nu, dar Toby, eroul cărţii, da. Şi acolo a întâlnit un savant poliglot care ştia 11 limbi, dar nu vorbea nici una din ele, că era surdo-mut. Dar chiar şi aşa, tot a reuşit să reanime şi să readucă la viaţă un mamut îngheţat şi îngropat sub zăpadă de un milion de ani.
- Lasă mutul şi mamutul!... a spus producerul: Dumneata personal ai fost vreodată prins de o avalanşă şi forţat să trăieşti îngropat sub zăpadă săptămâni în şir fără nimic de mâncare, până n-ai mai avut încotro şi ţi-ai ucis ghidul ca să-l mănânci crud?
- Să-mi ucid ghidul ca să-l mănânc?... Şi încă crud... Nu... Asta nu... Mai ales că sunt şi vegetarian...
- Atunci – a zis producerul – poate ai ucis pe altcineva... Gândeşte-te... Încearcă să-ţi aminteşti... Poate ţi-ai omorât fratele, ca să iei singur toată moştenirea.
- Fratele meu trăieşte!
- Păcat!... Mare păcat!... Ai fi putut să fi condamnat la închisoare pe viaţă şi să-ţi scrii cartea chiar acolo, în celulă... Îţi dai seama ce titlu senzaţional am fi avut pentru interviul ăsta? "CANIBAL VEGETARIAN SCRIE ÎN ÎNCHISOARE O NOUĂ BIBLIE PENTRU TINERET"!
- Cartea mea e un roman de aventuri şi nu o biblie! i-am reamintit eu.
- Foarte prost! De când cu "CODUL DA VINCI" numai cărţile cu elemente religioase au şanse de succes!
- Şi în afară de asta eu n-am scris cartea în închisoare. Am scris-o în bucătărie!
- Cum? Dumneata îţi ţii computerul în bucătărie?
- N-am scris-o la computer. Am scris-o de mână şi pe-urmă mi-am bătut-o la maşină.
- Adică vrei să spui că ţi-ai bătut-o singur la maşină? De ce? Dumneata n-ai o dactilografă sau o stenografă? Sau o secretară blondă de care te-ai îndrăgostit şi ţi-ai alungat nevasta pentru ea?
- Nu vă supăraţi, dar eu n-am alungat pe nimeni în viaţa mea! am încercat eu să mă scuz: Sunt căsătorit de peste 40 de ani şi sunt foarte fericit cu nevastă-mea.

- Da??? Şi atunci cum ai vrea să anunţăm interviul ăsta? "Scriitor fericit în căsnicie a scris o carte"? Pe cine ar interesa aşa un interviu? Cine s-ar uita la aşa ceva? Ce fel de "rating" am avea?

- Da, dar interviul...

- Lasă interviul! Că n-o să mai fie nici un interviu!

Şi, ignorându-mă pe mine cu totul, producerul s-a întors spre secretara lui:

- Scoate interviul cu Alexandru Andy şi înlocuieşte-l cu masa rotundă cu autorul cărţii de bucate!

- Care carte de bucate? a întrebat secretara.

- Aia nouă: "36 de feluri de a prepara înghețată cuşer de spanac"

- Nu vă supăraţi, dar e o carte cam tâmpită! a îndrâznit secretara.

- Ştiu şi eu că e tâmpită! a recunoscut producerul: Dar uite cine a scris-o: o pitică din Beer Sheva, ola hadaşa din Etiopia, care a fost prima femeie astronaut din Adis Abeba, şi care – după ce şi-a schimbat sexul – a devenit campion de Sumo la Ossaka: unicul luptător de Sumo evreu din lume, care pe deasupra mai e şi mamă a trei fetițe gemene de la fostul ei soț care în tinerețe a fost profesorul de dicție a lui Johannis, body-guardul lui Donald Trump şi amantul lui Arafat!

Am plecat de acolo trist şi deprimat. Ce să fac ca să-mi prezint cartea? Să-mi schimb şi eu sexul? La vârsta mea n-ar mai avea nici un rost. Nici nu s-ar cunoaşte!

Când m-a văzut nevastă-mea Livia aşa dărâmat – ca să mă încurajeze - mi-a spus:

- Aşa-ţi trebuie! Tu eşti de vină!

Întotdeauna zice ea că eu sunt de vină. La orice! "Tu eşti de vină!"

- Şi, mă rog, care e vina mea?

- Că te-ai dus la Televiziune. Nu ştiai că n-ai nici o şansă? Nu eşti nici măcar mizrahi!

- Atunci unde să fi vorbit despre cartea mea?

- De ce să VORBEŞTI? Eşti scriitor! Nu vorbi! SCRIE!

Ceea ce – după cum aţi văzut - este exact ce am făcut!

Alexandru Andy

AN INTERVIEW

I wrote a book. A new one. A humorous adventure novel for youth of all ages, from 9 to 99. In Romanian. It is called "LIKE IN THE MOVIES".

To launch it I thought to give an interview on television. To do it, I contacted a TV producer.

The producer asked: "What do you want to talk about in this interview?"

"About my new book!- I said - This book is a parody of…"

"Forget the book! - the producer said. What can you tell us, something interesting, thrilling and shocking, about yourself and your life?"

"About myself?... Yes… That I am a writer and I wrote a book for youth."

"Leave the youth alone!" advised me the producer. "Talk about yourself. I know that you were born in Romania. That means that you spent part of your life under the awful and terrible communist regime. True?"

"Correct!" I nodded.

"Wonderful! Have you ever been arrested, thrown in jail for 20, 30 years without a trial and tortured every day and every night? Beaten up with a rusty chain or burnt with a cigarette all over your body and especially on and around your private parts?"

"Well… No… I don't think so." I shook my head.

"Too bad! Much too bad!"

"I'm sorry…" I softly mumbled ashamed of myself.

"Don't blame yourself! It's not your fault! Better, tell me: are there in this book moments inspired from your own experience?"

"Sure there are! Every writer uses his own experience!"

"Fine! I havent't read your book, but I skimmed through it and I saw that one of the characters was caught by the bad guys, tied up, shoved into an empty cabbage barrel and thrown into an ocean full of sharks, medusas, octopuses and Turks."

"Yes!" I said. "This character is a famous secret agent. But he succeeded to escape and swim to the shore, where he arrived alive and unhurt, and - what's more amazing - even totally dry!"

"Forget the agent! - the producer scolded me anew. What I really want to know is if you, yourself, have ever been thrown into an ocean or a sea infested with sharks. If they have attacked you and if one of them has bitten off one of your legs. Or even both of them!"

I was truly sorry to disappoint him again, but I couldn't lie. It's not in my character. So I sighed deeply and I muttered: "Mmmm… Not really… Or, at least, I don't quite remember…"

"Are you sure? Pull up your pants a little!"

I did. The producer carefully studied my legs – especially the left one – and grumbled: "Yeah… You're right. They look natural. Biological. Both of them. And the

left one even more so! But don't worry. We'll get something, eventually. A disaster, a calamity…"

I tried to look optimistic – but I'm not sure if I succeeded.

The producer went on very professionally: "Some other characters in your book traveled around the world in a luxurious ocean liner."

"Yes. The secret agent and his nephew Toby."

"This episode is inspired from your life?"

"More or less!" I said. "You know, in my youth I also used to navigate."

"Around the world? By luxurious ocean lines?"

"Mmmm… Not really around the world…And not exactly in luxurious transatlantics…"

"How, then?"

"Mostly by paddle boats. In the city-park lake."

"If so, this means that you didn't reach Africa... Or the North Pole..."

"No, I didn't. But Toby, my book's hero, did. And on the North Pole he met a polyglot scientist who mastered eleven languages but couldn't speak any of them because he was deaf-mute. But even so, he managed to revive and bring back to life a big frozen mammoth which had lain under the snow for a million years."

"Forget the mute and the mammoth!" the producer said. "You, yourself, have ever been caught by an avalanche, burried under the snow and forced to live there weeks in a row with nothing to eat, till you couldn't help it but killed your guide in order to eat him uncooked?"

"To kill my guide in order to eat him? Even uncooked?... No!... Such things never happened to me. Especially since I am a vegetarian!"

"Then" the producer said "maybe you killed somebody else. Think about it! Try to remember! Maybe you killed your brother, to get alone all the inheritance!"

"My brother is alive!"

"Too bad! Much too bad! You could have been sentenced to life in prison and write your book right there, in your cell! Do you realize what a senzational title we would have had for this interview? VEGETARIAN CANNIBAL WRITES IN PRISON A NEW BIBLE FOR CHILDREN! Smashing!!"

"My book is an adventure novel and not a bible!" I reminded him.

"Very bad! Since the publication of DA VINCI CODE only books with some religious elements in them have a chance of success!"

"And besides, I didn't write my book in prison. I wrote it in the kitchen!"

"How come? You are keeping your computer in the kitchen?"

"I didn't write it on the computer. I wrote it by hand and afterwards I typed it."

"You wanna say that you have typed it yoursef? Why? Don't you have a typist girl or a stenographer? Or a blonde secretary you fell in love with and chased away your wife for her?"

"Forgive me but I have never chassed anybody away in my life! - I tried to excuse myself. I've been married for over forty years and I am very happy with my wife!"

"Yeah??? And then how would you like to advertise this interview? HAPPILY MARRIED WRITER HAS WRITTEN A BOOK??? Who would be interested in such a "scoop"??? Who do you think would want to watch such a program?? What kind of RATING would we have??

"You're right, but the interview..."

"Forget the interview because there won't be any interview!!"

And, totally ignoring me, he turned to his secretary: "Take out the interview with Alexandru Andy and put the round table with the cook-book's author instead!"

"Which cook-book?" the secretary asked.

"The new one: 36 ways to prepare a kosher spinach ice cream!"

"Excuse me, but that is a quite stupid book!" the secretary dared.

"I know it's stupid – the producer admitted – but look who has written it: a midget from Beer Shewa, "ola-hadasha" from Ethiopia, who used to be the first female astronaut from Addis Ababa, and who – after changing her sex – became sumo-champion in Ossaka, the only jewish sumo fighter in the world, who – beside this – is also mother of three (triplets!) from her ex-husband who, in his youth, used to be Claus Johannis' speech couch, Donald Trump's body guard and Arafat's lover!"

I left the producer's office sad and depressed. What should I do to be able to launch my book? To change my sex? At my age, nobody would even notice!

When my wife Livia saw me so anxious and distressed – almost suicidal – in order to enhearten me she said: "You deserve it! It's all your fault!"

She always says that it's my fault. No matter what happens, it's always my fault!

"My fault? Can you tell me what did I do wrong?"

"Going to television! Didn't you know that you had no chance? You're not even "mizrahi"!"

"Then where should I have gone to talk about my book?"

"Why TALK? You're a writer! Don't talk! WRITE!"

And – as you have surely noticed - that is actually exactly what I did!

(translation by the autor)

Gustav Doré - Babilonul

Benjamine Fondane **Traducere si note :Adrian Grauenfels**

Coborâm steagul în bernă pentru cele 6 milioane de evrei uciși în Holocaust. Printre ei se numără şi Benjamin Fondane (Wexler), evreu născut la laşi în 1898, gazat de naziști la Birkenau în 1944. A fost critic, eseist, poet, filosof franco-român. În memoria acestui mare poet ofer traducerea a 5 poezii inedite. Desenul - portret aparține editorului Jose Corti.

Cândva

*Poem scris domnului Max-Pol Fouchet * (aprilie 1940)*

Cândva se petreceau chestii, fără muzica
țărilor care ți se topeau ca un fruct în gura verilor liniştite
în tăceri mai proaspete decât zăpada
ființelor care intră în noi şi care ies din noi
fără să țină cont,
de hrană, de lenea savantă, de laptele de pasăre,
calambururi fericite, transformarea
celora care stau în noi
în durere, alteori într-un înger
alteori un baobab în care toporul lasă
răni delicioase
şi când, adesea, femei sau lipitori roz
ni se lipesc de trup
în experiența bruscă a fericirii de a fi mâncat
şi a deliciului înfricoşător
de a deveni cu totul un altcineva

Notă *
Max-Pol Fouchet, (1913 - 1980) era poet, scriitor, critic de artă şi producător la TV France. Fondane colaborează între 1939-1940 la "Fântâna", revistă lunară de poezie şi literatură franceza publicată de Max-Pol.

Sirene Iaşi - 1914

Fericit cel care asemănător lui Ulysse
măiastra forță a gândirii ştie
(În ciuda profeției morții sale)
Stăpân a fii, plutind peste abisuri

Deşi, cu brațele deschise
cântul perfidele sirenelor tentează
El rupe mâinile orbului hazard
Şi se cufundă-n ale sale vise de amiază

Dar eu, ascult, cu sufletul extatic
până ce vocea lor, magie solitară
Otravă mi-e şi miere dulce-amară

E un abis aici, eu ştiu!, dar stau la proră,
Ascult şi-apoi dispar în unda efemeră
Vrăjit de propria-mi aurora.

Gloria Neantului Iaşi - Septembrie 1914

Un tril de Nai pluteşte peste ape
joc policrom de curcubeu
raze ce orbesc, sclipiri de astre
înainte ca moartea, mormântul să ți-l sape

Dar înainte de a închide pleoapele obosite
iubeşte tot ce-i artă, ce seamăn-a femei
Îmbată-te cu astă caldă melopee
vibrată de aripi de primăveri

Iar când te-nghite prăpastia cea hâdă
sufletul tău pe aripi de neant
purtat va fi, de gloria vie ce-l frământă

Şi chiar de mori scrutând necunoscutul

mai fericit eşti de petrecute clipe din diamante
ce a înflorit în carne-ți şi-n speranțe..

Cântece simple: Marior (1922)

Şi va veni o seară când voi pleca,
fără să ştiu spre care țintă
de vreau să crăp sau a renaşte.
Tăcerea pământului mă va acoperi.
Tu vei sosi, o ştiu, tot într-o seară, înfăşurată
în umbra rece a frunzelor de nuci.
Vei înțelege din nemişcare, că nu-s aici
de veghe pe noptieră, ca prima lumânare.
Fără să întrebi de ce sunt inutili
genunchii tăi copți, cerceii, sufletul tău frumos.
Taci! hai la alte imagini sau cuvinte
mai curând la vechile amintiri grele, eşti toată tumult
şi strigăt interior: te iubesc -
Aş iubi o lespede cioplită cu litere ebraice.
Toamna, la cimitirul de lângă barieră,
varsă mierea tristeții în toate pietrele,
şi pune în priviri cârceii pământului -
Eu unul, nu mă mai pot ascunde de moarte.

Elegie (1943)

Nimic nu ne poate calma?
un strop de zăpadă pe buzele stelelor,
puțină moarte dată cu o sărutare?

Eu însumi - cine altul - numai eu
Fondane Benjamin navigator-
Traversez desculț, țări, poeme,

un vraf enorm de oameni morți
înfăşurați în ziarul lor preferat. Sfârşitul lumii
ne va găsi jucând la sorți.

Priveşte-te Fondane Benjamin-
într-un pahar. Ai pleoapele grele
Un om între alții.
Mort de foame, după perdele..

Traduceri: Adrian Grauenfels - din Caietele Fondane -2004

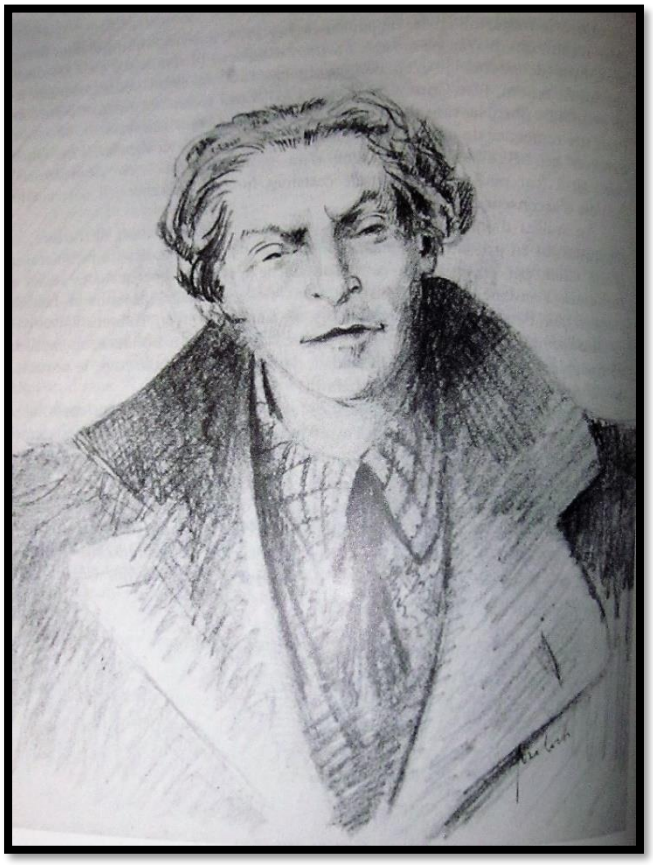

EDITURA SAGA 2018